

ποτήρι του στο δίσκο. Λοιπόν, τί έχω να πω;

Ο Μάντον άναψε ένα χοντρό πούρο και βυθίστηκε στην πολυθρόνα του.

— Δύο άνθρωποι σαν κι' εμάς, έχουν να πουν πολλά, απάντησε. Άλλ', όπως βλέπω, δεν ενδιαφέρεσαι πια για τις υποθέσεις μας...

— Τι σε κάνει να το πιστεύεις; ρώτησε ο Πάλ.

— Δεν ξανασυζητήσαμε πια για καμμία υπόθεση, απάντησε ο Μάντον, ρουφώντας τον καπνό του πούρου του.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Πάλ. Άλλ' έπρεπε να τακτοποιήσω πρώτα τη ζωή μου. Δεν μπορούσα να ζω μαζί με τη Χαλνιτάη.

— Έγώ θα την είχα ξεφορτωθώ από καιρό, είπε ο Μάντον. Πού μένεις τώρα;

— Σ' ένα διαμέρισμα της οδού Μπουκάλ αριθμός 93.

Ο Μάντον έφερε το ποτήρι με το ούισκυ στο στόμα του, ήπιε μία γουλιά και κατόπιν το άπλωσε στο δίσκο.

— Άν δεν κάνω λάθος, εί-πε, η υπόθεσίς με την Μάργκαρετ προχωρεί καλά.

— Τι έννοεις λέγοντας πως προχωρεί καλά;

— Ότι δεν πρόκειται να πέσει στο λάθος που έπεσε την πρώτη φορά.

— Κι' εγώ το ελπίζω, απάντησε ο Πάλ.

— Αποφάσεις, λοιπόν, να παντρευτείς τη Μάργκαρετ;... Θέλω να πω, αποφάσεις να ζήσεις μαζί της;

— Σ' τί υποθέτεις; ρώτησε ο Πάλ.

Ο Μάντον γέλασε.

— Ένας δικηγόρος, απάντησε, πρέπει να είναι πρακτικός άνθρωπος και να μην προχωρή στη ζωή με υποθέσεις. Έγώ, λοιπόν, δεν υποθέτω, αλλά ξέρω πως ο γάμος σου προκείται ν' αναγγελθεί σε λίγων καιρό.

— Με κατασκοπεύεις, Μάντον;

— Όχι, απάντησε ο δικηγόρος. Φροντίζω μόνο να μδαίνω όσα δεν θέλεις να μου πής εσύ, ενώ το συμφέρον σου είναι να μου λες τα πάντα και ν' αναθέσεις σε μένα το χειρισμό των υποθέσεων σου. Την πρώτη φορά, δέχτηκες να φύγεις από τη μέση με 35.000 δολλάρια, που, άλλωστε, δεν τα πήρες, ενώ εγώ θάπαίνανα από τον Έζρα Ντόμπσον 100 ή 150.000. Και τώρα δέχτηκες να γίνεις σύζυγος της Μάργκαρετ για ένα μόνον εκατομμύριο δολλάρια.

— Πώς το ξέρεις; — Σ' ένα μέγαρο όπως των Ντόμπσον κι' οι τοίχοι, φίλε μου, έχουν αυτιά, απάντησε ο δικηγόρος. Άς υποθέσω πως σε κάποιον από τους τοίχους ήταν κολλημένο κάποιο αυτί και πως ο άνθρωπος στον όποιον ανήκε ήρθε κατόπιν να μου πη τη συνομιλία που είχα με τον Έζρα Ντόμπσον.

— Η ότι πήγες συ να τον βρής, παρατήρησε ο Πάλ, γιατί, βέβαια, κανείς από το σπίτι των Ντόμπσον δεν ήξερε το σύγδεσμό μου μαζί σου, γιά να έρθη σε σένα.

— Κάνεις λάθος, Πάλ, είπε ο Μάντον, αν νομίζεις ότι σε κατασκοπεύω. Δεν πήγα εγώ να βρω κανένα, αλλά κάποιος ήρθε στο γραφείο μου και μου μίλησε για σένα.

— Κάποιος από τους υπηρέτες;

— Όχι.

— Ο Έζρα Ντόμπσον;

— Ούτε.

— Δεν καταλαβαίνω ποιός τότε.

— Ο δόκτωρ Γκρήν.

— Ο δόκτωρ Γκρήν!

— Ναι. Ήταν ένα διάβημα δλοτέλεα φιλικό. Νομίζω πως, στο βάθος της συνειδήσεώς του, ο Γκρήν δεν θέλει ούτε να με ξέρη. Κι' εγώ, άλλωστε, του ανταποδίδω την περιφρόνησή του. Όπως ξέρεις, ο Γκρήν ήταν άλλοτε ο γιατρός των γκάνγκστερ. Άλλ' από μερικά χρόνια, παριστάνει τον άγιο. Το καταπληκτικότερο στην περίπτωση του είναι πως πιστεύει κι' ο ίδιος πως έγινε άγιος. Άλλ' αυτά δεν μας ενδιαφέρουν...

— Η δεσποινίς Ντόμπσον, όπως θα ξέρεις, είναι η ίερεία της ανότητας θεοσκείας του και φαίνεται πως του μίλησε για σένα, γιατί του έχει μεγάλη εμπιστοσύνη.

Ο Γκρήν θεωρείσε παλὸ τότε να έρθη να μ' επισκεφθῇ για να με ρωτήσει τί άνθρωπος ή-σους.

— Και τί του απάντησες;

— Θάθελα να ήξερα τί θα του απαντούσες συ στη θέση μου...

— Ότι είμαι ένας έξαιος...

τος νέος, με λαμπρά προσόντα κι' ότι η δεσποινίς Ντόμπσον δεν μπορούσε να κάνει καλύτερη έκλογη.

Ο Μάντον κύτταξε το συνομιλήτή του μ' άπορία.

— Πολλές φορές, του είπε, με κάνεις ν' αμφιβάλλω για την κατάσταση του μυαλού σου. Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως μία σύσταση αυτού του είδους, που θα γινόταν από μένα, θα είχε κάποια αξία; Και φαντάζεσαι ακόμη πως ο Γκρήν θα ήταν τόσο ήλιθιος γιά να την πιστέψει;

— Άλλά τί του είπες;

— Ότι είσαι εκείνο που είσαι κι' ότι το καλό που έχει να κάνει είναι να μην ανακατεύεται στις υποθέσεις σου.

— Δεν μένει να μου πής τίποτε άλλο παρά ότι ο Γκρήν έφυγε σαν βρεγμένη γάτα, παρατήρησε ειρωνικά ο Πάλ.

— Βρήκες την κατάλληλη παρομοίωση, απάντησε ο δικηγόρος. Ο Γκρήν με διεβεβαίωσε πως θάδινε τις καλύτερες συστάσεις γιά σένα.

— Έχει λόγους να σε φοβάται;

— Περιμένε, απάντησε ο Μάντον.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και βγήκε από το δωμάτιο. Όταν ξαναγύρισε, έ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πειτα από μερικά λεπτά, κρατούσε στα χέρια του ένα ροζ φάκελλο.

— Βλέπεις αυτό το φάκελλο; είπε, βάζοντας τον πάνω στο τραπέζι. Οι υποθέσεις που περιέχει θα μπορούσαν να στείλουν τον δόκτωρ Γκρήν όχι μια αλλά δέκα φορές στις φυλακές του Σινγκ - Σινγκ, ή του Άλκατράς. Και γιά όλη του τη ζωή!... Όπως βλέπεις είχα τα μέσα γιά να τον κάμω να σκύψη το κεφάλι κι' να καταλάβη πως το συμφέρον του ήταν να συμμορφωθῇ με τις επιθυμίες μου.

— Η Μάργκαρετ, του είπε, ότι ο πατέρας της θα μού έδινε ένα εκατομμύριο δολλάρια;

— Η Μάργκαρετ είπε στον Γκρήν ότι θα εγκατέλειπε τη θέση της κοντά του κι' ότι έπρόκειτο να γίνῃ γυναίκα σου.

— Από πού να του πῇ ότι είχατε παντρευτή κιόλας; Ο Γκρήν τη ρώτησε τότε ποιά ήταν τα οικονομικά και κοινωνικά εφόδια σου. Η Μάργκαρετ του απάντησε ότι άδιαφορούσε να μάθῃ ποιά ήταν αυτά τα εφόδια, από τη στιγμή που ο πατέρας της θα σου έδινε ένα εκατομμύριο δολλάρια, γιά να βασιστείς πάνω σ' αυτά την εύτυχία σας...

Ο καυμένος ο Γκρήν τρώμαξε, υποθέτοντας ότι έπρόκειτο γιά κάποιαν έξυπνο έκδιασμό και γι' αυτό έτρεξε σε μένα. Του έδωσα ό-σες εξηγήσεις χρειάζονταν γιά να καταλάβη πως οι συλλογισμοί του δεν ήταν σωστοί, αλλά, φυσικά, άπόφυγα να του πῇ μερικές λεπτομέρειες που ξέρω από σένα. Στο τέλος του παρουσίασα το φάκελλο, που, όπως καταλαβαίνεις, εξαφάνισε στη στιγμή τις αμφιβολίες που εξακολουθούσε ίσως να έχῃ και τον έπεισε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να μην ανακατευτῇ πια σ' αὐτή την υπόθεση. Ο Γκρήν, σαν έξυπνος άνθρωπος που είναι, κατάλαβε τί ήθελα να του πῇ. Μπορείς να είσαι απόλυτα ή-συχος γι' αυτόν.

Ο Μάντον ξαναγέμισε τα ποτήρια με ούισκυ.

— Και τώρα, ρώτησε, πείσθηκες ότι δεν σε κατασκοπεύω κι' ότι εργαζομαι μόνο γιά το συμφέρον σου;

— Μα την αλήθεια, απάντησε ο γκάνγκστερ, δεν θάθελα να σ' έχω έχθρο μου.

— Δεν θα μ' έχης ποτέ έχθρο σου, Πάλ.

— Εμείναν γιά μερικά λεπτά σιωπηλοί.

— Και τώρα θέλω να σε ρωτήσω κάτι, είπε σε λίγο ο δικηγόρος. Νομίζεις ότι ένα εκατομμύριο δολλάρια είναι αρκετά γιά έναν άνθρωπο που θέλει να τερματίσει την παληά του ζωή και ν' αρχίσει καινούργια;

— Ένα εκατομμύριο δολλάρια δεν είναι λίγα, απάντησε ο Πάλ.

— Πιθανόν. Άλλ' όταν μπορείς να πάρῃ κανείς τέσσερα ή πέντε;

— Δεν ζήτησα τίποτε, είπε ο Πάλ. Δέχτηκα μόνο όσα μου πρόσφεραν.

Ο Μάντον άνασκηώθηκε στην πολυθρόνα του.

— Αυτό είναι. Το σφάλμα σου! φώναξε. Ότι δέχτηκες όσα σου πρόσφεραν, χωρίς να έρθης να συμβουλευθῇς. Άν μ' άφηνες να συνηνοηθῶ εγώ με το Ντόμπσον, θα τούπαίρνα πολύ περισσότερα.

— Δεν θέλω να παίξω το

ρόλο έκδιαστού σ' αὐτή την υπόθεση, είπε ο γκάνγκστερ.

— Τότε θα κάμης καλά ν' άφήσεις τη Μάργκαρετ και το εκατομμύριο της και ναρθῇς εδῶ να κυττάζωμε τις δουλειές μας, απάντησε ο Μάντον. Με δυο ή τρία γερά χτυπήματα μπορούμε να κερδίσωμε το ένα εκατομμύριο, χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι να φορτωθούμε και τη Μάργκαρετ.

— Δεν πρόκειται να την φορτωθούμε, αλλά να την φορτωθῶ, παρατήρησε ο Πάλ. Σε πληροφορώ, λοιπόν, ότι η Μάργκαρετ είναι ένα εύχριστο φορτίο γιά μένα.

— Την αγαπάς;

— Τι σ' ενδιαφέρει να το μάθης; ρώτησε ο Πάλ.

Ο Μάντον άναψε δεύτερο πούρο.

— Έχεις δίκιο, απάντησε. Άλλά, το κάτω - κάτω, άλλο πράγμα είναι η αγάπη κι' άλλο πράγμα το συμφέρον. Όταν έχῃ κανείς την τιμή να κάνει πεθερό του τον Έζρα Ντόμπσον, δεν μπορεί ν' άρκεσθῇ σ' ένα εκατομμύριο δολλάρια. Κι' έπειτα, Πάλ, δεν πρέπει να σκεφτείται μόνο τον εαυτό σου. Είναι κι' οι φίλοι σου...

— Τους σκέφθηκες, είπε ο γκάνγκστερ. Δεν θα μείνῃ κανείς παραπονομένος.

Ο Μάντον πήρε το μπουκάλι στα χέρια του γιά να ξαναγεμίσει σε ποτήρια. Άλλ', ο Πάλ τον σταμάτησε με μία άπρόσμενη κίνηση.

— Όχι άλλο ούισκυ, είπε. Τα λόγια σου μου γύρισαν το μυαλό... Δεν έχεις ίσως άδικο...

— Άν θέλῃς, πῆς στο Τζόε να μᾶς κάμῃ δυο καφέδες.

— Όπως θέλεις, Πάλ.

Ο Μάντον έφερε τη σφυρίχτρα στο στόμα του. Την έδινε στη στιγμή, ο Τζόε έκαμε την εμφάνισή του.

«Χωρίς αμφιβολία, σκέφτηκε ο γκάνγκστερ, ο Τζόε στέκεται πίσω από την πόρτα, όπως τον έχει διατάξει ο κύριος του και παρακολουθεῖ όλη τη συζήτησή μας».

— Πάρε το ούισκυ και κάμε μας δυο καφέδες, Τζόε, διέταξε ο δικηγόρος.

Ο υπηρέτης εξαφάνιστηκε άμέσως, παίρνοντας μαζί του το δίσκο με τα μπουκάλια και τα ποτήρια.

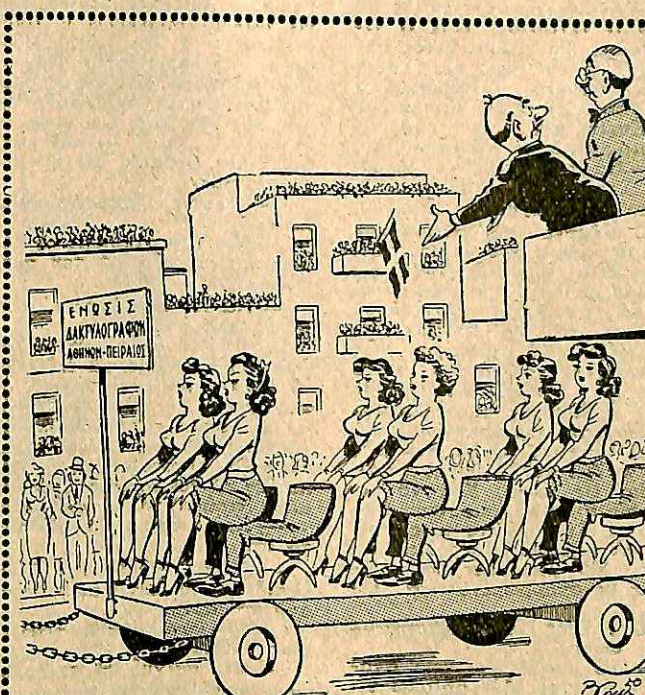
— Νομίζεις, λοιπόν, ότι μπορούμε να πάρωμε περισσότερα; ρώτησε ο Πάλ.

— Δεν το νομίζω, άλλ' είμαι βέβαιος γι' αυτό, απάντησε ο Μάντον. Άρκεί να συμμορφωθῇς με τις υποδείξεις μου.

— Και ποιές είναι οι υποδείξεις σου;

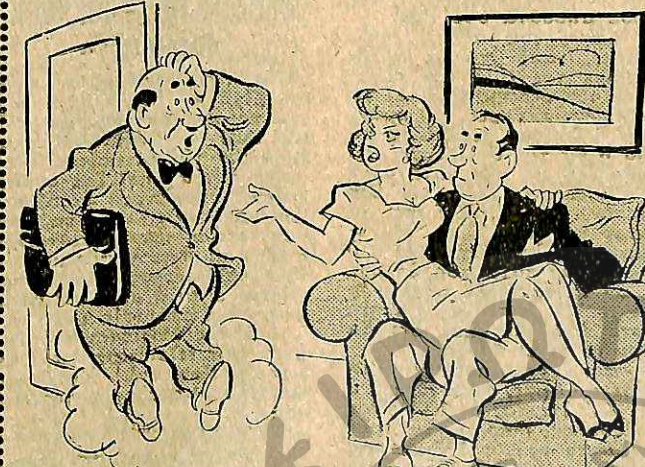
— Θα φύγῃς σε ταξίδι, χωρίς να πῇς τίποτε στη Μάργκαρετ, που, φυσικά, θ' ανησυχήσει και θα τρέξῃ άμέσως να με βρῇ. Απ' αὐτή τη στιγμή, είναι δική μου δουλειά πῶς θα κανονίσω τα πράγματα. Πρώτα, θα φροντίσω να κερδίσω τη Μάργκαρετ με το μέρος μας, κάνοντας την να καταλάβῃ πως το συμφέρον της είναι να πάρῃ όσα μπορεί περισσότερα από τον πατέρα της.

— Άν δεν επιτύχῃ η Μάργκαρετ, τότε θα καταφύγω στα μεγάλα μέσα. Έχω από καιρό μερικές υποθέσεις εναντίον τῷ Ντόμπσον, από κείνες που καταστρέφουν μία γιά πάντα την υπόληψή ενός ανθρώπου... Δεν θα χρειαστῇ παρά να κινήσω λίγο μία απ' αυτές... Θα έμ-

— Είδες, Δημητράκη; Φέτος έπετράπη να παρελάσουν και τα καυμένα τα κορίτσια!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Μην κάνῃς έτσι, αντρούλη μου, δεν ξέρεις πῶς γιά να σε βγάλω βουλευτή ανέλαβα και ώριμες υποχρεώσεις;

(Του Μ. Γάλλια)

ΣΙΓΟΥΡΙΑ

φανισθῇς... Τότε σαν μεσολαβητής κι' ελπίζω πως θα έχῃς την ικανότητα να κάμῃς το γέρο Ντόμπσον να πληρώσῃ πολὺ ακριβὰ τη μεσολαβησή σου.

Εκείνη τη στιγμή, ο Τζόε μπήκε στο σαλόνι κι' έσκυψε γιά ν' άποθεσῇ πάνω στο τραπέζι τους καφέδες.

— Πῶς σου φαίνεται το σχέδιό μου; ρώτησε ο Μάντον.

— Υπέροχο, απάντησε ο γκάνγκστερ. Άλλ' έχω ένα άλλο που είναι πολὺ καλύτερο...

Ο Πάλ έβγαλε με μία άστρατιά κίνηση το περιστροφό του και πῆσε τη σκανδάλη. Η πρώτη σφαίρα βρήκε το Τζόε, που εξακολουθούσε να είναι σκυμμένος, στο αὐτί και τον ξάπλωσε νεκρό.

Η δεύτερη βρήκε το Μάντον στο στήθος. Ο δικηγόρος έγειρε το κεφάλι πάνω στη ράχη της πολυθρόνας.

— Πάλ... φιδιούρες με σβυσμένη φωνή.

Ο γκάνγκστερ, έκαμε ένα βήμα πρὸς τὸ μέρος του και του φύτεψε άλλες δυο σφαίρες στην κοιλιά. Το σώμα του Μάντον κύλησε τότε από την πολυθρόνα κι' έπεσε στο πάτωμα, πλάι στο Τζόε.

— Όλα είχαν γίνει μέσα σε διάστημα ενός λεπτού.

Ο Πάλ, πηγαίνοντας στο σπίτι τῷ Μάντον, έκείνο το βράδυ, δεν είχε την άποψή να τον σκοτώσει. Άλλ', όταν άρχισαν να συζητούν, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

Ο δικηγόρος θά στεκόταν πάντα μπροστά στον καινούργιο δρόμο που ήθελε να χαράξῃ και θα τον έμποδίζε να προχωρήσει. Ήταν καλύτερο, λοιπόν, να τελειώσῃ μαζί του. Τό παρυσιαζόταν, άλλωστε, μία μοναδική ευκαιρία γι' αὐτό. Κανείς δεν τον είχε ιδῇ να μπαίνει στο σπίτι του δικηγόρου και κανείς δεν μπορούσε να τον υποπτευθῇ.

Ήταν αὐτονόητο ότι ο Τζόε θά είχε την τύχη του κυρίου του.

Από τη στιγμή που πήρε αὐτή την άπόφαση, ο γκάνγκστερ άρχισε να σκεφτείται με ποιά τρόπο θα πραγματοποιούσε το σκοπό του. Κατάλαβε, λοιπόν, ότι έπρεπε να χτυπήσῃ ταυτόχρονα το Μάντον και τον υπηρέτη. Γιατί, αν χτυπούσε μόνο το δικηγόρο, ο Τζόε θα μπορούσε να κρυφτῇ κάπου και να τον ξεπαστρέψῃ, χωρίς αὐτός να είναι σε θέση ν' άμυνθῇ.

Το δύσκολο ήταν πῶς να φέρῃ το Μάντον και τον υπηρέτη ταυτόχρονα μπροστά του. Η ξαφνική έμπνευσή που είχε να ζητήσῃ καφέ έλυσε το πρόβλημα. Ο Τζόε, όπως ήταν σκυμμένος, έκρυβε τον Πάλ από τον κύριο του. Έτσι, ο γκάνγκστερ μπόρεσε να βγάλῃ το περιστροφό του και να φυτέψῃ μία σφαίρα στο αὐτί του υπηρέτη από πολὺ μικρὴ απόσταση. Είναι πιθανόν ότι ο μούρος πέρασε από τη ζωή στο θάνατο, χωρίς να καταλάβῃ το παραμικρό. Ο Μάντον, ακούγοντας τον πυροβολισμό, έκαμε ν' άνασκηώθῃ ἀπὸ την πολυθρόνα του. Άλλ', είδε την κίνησή του περιστροφού του γκάνγκστερ να διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του. Η σφαίρα τον χτύπησε την ίδια στιγμή στο στήθος.

Τώρα όλα είχαν τελειώσει.

Ο γκάνγκστερ δεν είχε να κάμῃ τίποτε άλλο από το να εξαφανίσῃ τὰ ίχνη του.

Δεν είχε άγγίσει το φλυτζάνι του με τον καφέ. Δεν χρεια-

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΝΙΚ. ΚΑΛΑ-
ΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Μεγ. Παυλίδου
3ος όροφος Διάδου 59 και Βυθού-
σης άνωθεν Ζαχαροπλαστέιου

ΣΧΟΛΗ "ΡΕΞ" ΧΟΡΟΥ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7
Τηλέφ. 35-710

Ράμπμα — Σάμπα — Σαϊνγκ
— Ρομπμα. Ευρωπαϊκοί και Έλ-
ληνικοί χοροί διδάσκονται στη
Σχολή «ΡΕΞ». Όσοι επιχειρή-
σατε και δεν έμαθατε. Όσοι
νομίζετε ότι είσατε άνεπίδεκτοι
μαθήσεων, έλάτε στο «ΡΕΞ».
Στους 3 χορευτάς αν τους ρω-
τήσετε, οι 2 θα σας πουν ότι
έμαθαν στο «ΡΕΞ». Διά Κυρίας
και Δεσποινίδας αθίσωρα και
ώραι ιδιαιτέρως. Έγγραφα -
Μαθήματα από 9 π.μ. — 9 μ.μ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ζ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Α ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ECOLE PIGIER
Superieure

Ν ΔΙΠΛΩΜΑ
ΤΙΜΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
INTERNATIONAL

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DAVIDOU FILS

INSTITUT
DE COUPE

MODE DE PARIS

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ 3
Τηλέφωνο 33248

**Καθίζετε μὲν
αὐτὴν τὴν**

στην ωμορφιά σας

- Μὲ τὴν κρέμα **KATIA**
Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος
πού ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες.
- Μὲ τὴν πούδρα **KATIA**
πού δίδει θελοῦσιν ὄψη.
- Μὲ τὸ ροῦζ **KATIA**
οὐδ' ἑνὸς χρωματισμοῦς
- Μὲ τὸ κραγιὸν **KATIA**
πού δὲν θγαίνει καὶ δὲν ἀκά-
ζει τὰ χεῖλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣ-
ΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗ-
ΣΗΝ

Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ
1864

1950

**Γοητεύουν τὰ
Ραδιόφωνα**

τοῦ 1950.

**Καὶ αὐτὰ μὲ δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ**

Πλ. Ἀν. Θεοδωρῶν 3

1950

**Γοητεύουν τὰ
Ραδιόφωνα**

τοῦ 1950.

**Καὶ αὐτὰ μὲ δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ**

Πλ. Ἀν. Θεοδωρῶν 3

78

Μεταβολές ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΔΑΣ

Κάθε εποχή έχει το ιδανικό της

Το γυναικείο σώμα έχει μια περίεργη ικανότητα προσαρμογής στις εκάστοτε απαιτήσεις της μόδας και δεν δυσκολεύεται να τις παρακολουθήσει όσο αντιφατικές κι' αν είναι.

Η γυναίκα της ρομαντικής εποχής είχε την αιδεσία, την αιδεσία, την αιδεσία. Η γοητεία της αυριανής γυναίκας μπορεί να στηρίζεται στις πλούσιες καμπυλότητες, κατά το ποσό του Ρομπινσόν. Όσοι σ' αρέσει η χθές, παλαιά σαν κήτος αβύρ, η γυναίκα βρρίσκει πάντα τον τρόπο να περνάει από τον ένα τύπο στον άλλον με τη μεγαλύτερη ευκολία. Ποσα τεχνάσματα δεν έχει επινοήσει γι' αυτό το σκοπό! Ποσα μικρά ή μεγάλα μέσα, για να κάμει το σώμα της να φαίνεται διαφορετικό από ό,τι είναι πραγματικά!

Οι σύγχρονες της Αφροδίτης της Μήλου δεν είχαν, βέβαια, όλες άψογα σώματα. Αλλ' είχαν αναπτύξει στην υπέρτατο βαθμό την τέχνη των ψευτικών παραγεμισμάτων, είτε έπρόκειτο για τα στήθη, είτε για την περιφέρεια.

1557. "Ας κάμωμε, όμως ένα μεγάλο άλμα, για να φτάσουμε στη Γαλλία της εποχής του Φραγκίσκου Α'. Την εποχή εκείνη και συγκεκριμένα το 1557, εισήχθησαν από την Ισπανία οι πρώτοι μεταλλικοί ή ξύλινοι «θώρακες». Το ιδανικό της εποχής ήταν: 1-σας στήθη, μεγάλες περιφέρειες. Οι «θώρακες» αυτοί ήταν αλύγιστοι και φυλάκιζαν στην κυριολεξία τον κορμό από το λαιμό ως τους μηρούς.

Κατά την εποχή του Φραγκίσκου του Α' και του Ερρίκου

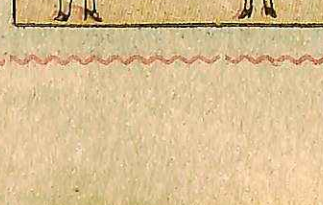
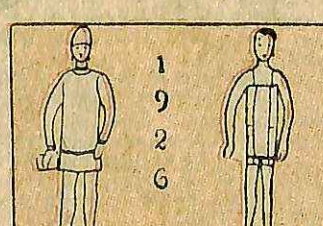
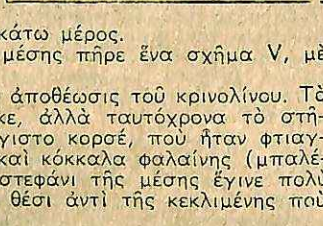
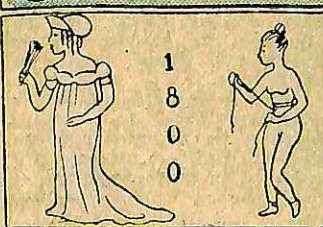

Β'. οι γυναίκες φορούσαν δυο μεγάλα στεφάνια. Το ένα στο λαιμό και το άλλο στους γοφούς. Και τα δυο είχαν μια μεγάλη κλίση προς τα κάτω και χρησίμευαν το πρώτο για να σφίγγει το λαιμό — το στεφάνι αυτό ήταν στολισμένο μ' ωραιότερες δαντέλλες — και το δεύτερο για ν' ανασπώνη τη φούστα και να κάνει τη γυναίκα να φαίνεται πιο παχεία στο κάτω μέρος.

Αργότερα, το στεφάνι της μέσης πήρε ένα σχήμα V, με το άνοιγμα προς τα πίσω.

1750. Ο 18ος αιών, ήταν η απόθλιση του κρινολίνου. Το στεφάνι του λαιμού καταργήθηκε, αλλά ταυτόχρονα το στήθος σφίχτηκε μέσα σ' έναν αλύγιστο κορσέ, που ήταν φτιαγμένος από απασάλενα σύρματα και κόκκαλα φαλαίνης (μπαλάνες). Από τ' άλλο μέρος, το στεφάνι της μέσης έγινε πολύ πιο μεγάλο και πήρε οριζόντια θέση αντί της κεκλιμένης που είχε πριν.

1800. Η Επανάσταση, σαρτώνοντας το παλιό καθεστώς, θέσπισε την απλότητα σε όλα. Η γυναικεία άμφιεσις δεν ξεφυγε απ' αυτό τον κανόνα. Οι σύγχρονες της Ιωσήφινας Μποάναρ δεν έκαναν τίποτ' άλλο από το να φορούν τα φορέματά τους, που ήταν, άλλωστε, απλά σαν αρχαίοι χιτώνες. Κατά την περίοδο αυτή, οι γυναίκες έφιλοτιμούτο να πλη-

σιάζουν όσο περισσότερο μπορούσαν τα πρότυπα της αρχαίας Ελλάδας.

1810. Η γυναίκα της Ναπολεονταίου εποχής είχε ένα μοναδικό προσορισμό: να κάνει πολλά παιδιά, για να προμηθεύσει στον Αυτοκράτορα στρατιώτες. Έτσι, οι κανόνες της απλότητας εξακολούθησαν να διέπουν και κατά την περίοδο αυτή τα άφορνα της γυναικείας άμφιεσις. Καμμία προσθήκη, τίποτε το ψεύτικο. Το φόρεμα έπρεπε να είναι απλό, για να κρύβει τις προεξοχές του γυναικείου σώματος, που έθεωρούντο αντισθητικές.

Κατά τα τελευταία χρόνια της Ναπολεονταίου περιόδου ξαναγύρισαν, όμως, οι στενοί κορσέδες. Αλλά το κάτω μέρος των φορεμάτων παρέμεινε απλό όπως και πριν.

1850. Η μόδα ήθελε τη μέση πολύ στενή. Μια κομψή γυναίκα δεν έπιτρεπόταν να έχει περίμετρο μεγαλύτερη από 45 εκατοστά. Νέες και ώριμες γυναίκες δεν έδιναν τον κορσέ ούτε τη νύχτα. Οι γιατροί διαμαρτύρονταν. Η φυματίωση είχε γίνει μια ασθένεια κατ' έσοχον γυναικεία. Η σκολίωση κι' ο παντός είδους παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης ήταν πολύ συχνές. Αλλά καμμία γυναίκα δεν τολμούσε να παραβεί τα προστάγματα της θεάς Μόδας.

Κατά το 1870 έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα αλουροειδή σώματα. Ογκώδη στήθη, στενή μέση, υπερτροφική περιφέρεια. Τα παραγεμισματα στο στήθος και στους γοφούς έγιναν πολύ της μόδας. Το γυναικείο σώμα πήρε το σχήμα ενός S.

1904. Στην μέση, επιβλητικά στήθη, προκλητικές περιφέρειες, «μπομπάρια» στα μαλλιά. Η γυναίκα μοιάζει σαν καρικατούρα.

Την ίδια αυτή εποχή, εισήχθησαν τα «φρου - φρου». Η γυναίκα έπρεπε ν' αφήνει στο πέρασμά της έναν ανάλαφρο ήχο, που τρέλαινε τους δανδήςδες. Οι γυναίκες της μεσαίας τάξεως που δεν μπορούσαν να φορούν μεταξωτά μισοφόρια με πλισσέδες είχαν επινοήσει ένα μικρό τεχνασμα. Έβαζαν στο στρίφωμα του μισοφο-

ριού τους μικρά κομματάκια από χαρτόνι, που απομιμούτο τον χαρακτηριστικό ήχο του μεταξίου.

1926. Το προκλητικό στήθος δεν είχε πια της μόδας. Θεωρείται, μάλιστα, αντισθητικό. Ούτε οι επιβλητικές περιφέρειες. Η μόδα της «σανίδας» ξαναγυρίζει. Δεν συγχωρείται καμμία προεξοχή. Τα φορέματα γίνονται πολύ απλά, με μια απλόχωρη ζώνη στη μέση.

1948 - 49. Το ιδανικό της γυναικείας της σύγχρονης μεταπολεμικής περιόδου είναι να ξαναγυρίσει στα αρχαία πρότυπα.

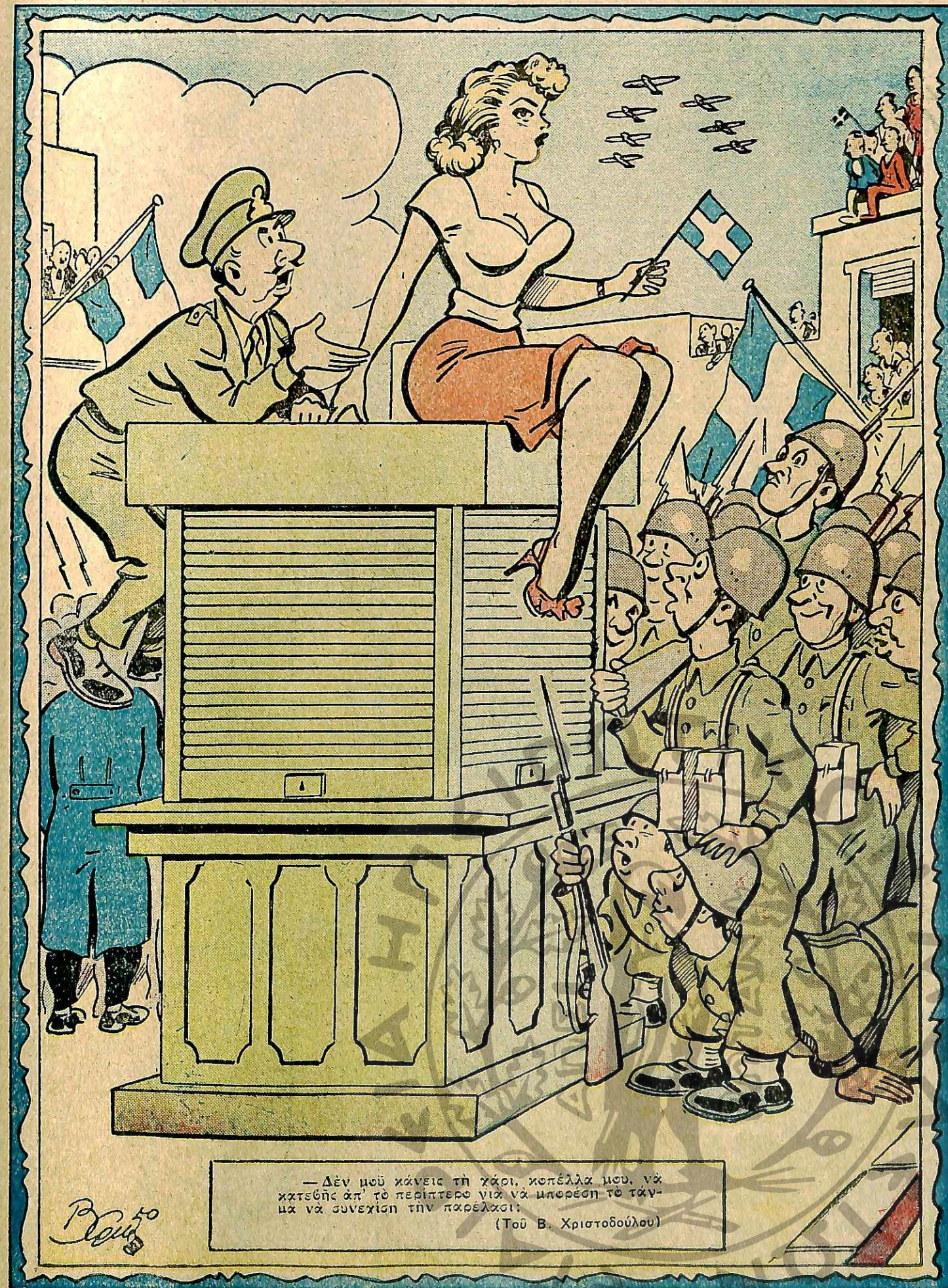
Έτσι, το γυναικείο σώμα ξαναπαίρνει σιγά - σιγά τη φυσικότητά του. Το «γεμάτο» κορμί, με τα προκλητικά στήθη και τις πλούσιες περιφέρειες παρουσιάζεται σαν ιδανικό. Με μια προϋπόθεση όμως: να υπάρχει παντού αρμονία, με τη μέση ωστόσο φειδίσια.

Τέλος, το 1950 εμφανίζεται με μια τάση προς τη «γκαρσόν» του 1920, αλλά χωρίς υπερβολές. Τα στήθη διατηρούν τη θέση τους. Αλλ' οι περιφέρειες περιορίζονται. Επιζητείται σ' όλα η αρμονία.

Παρ' όλη όμως αυτή την εκάστοτε αλλαγή, η γυναίκα κάθε εποχή φαίνεται ωραία και

κομψή. Όταν κυττάμε φωτογραφίες παλιών εποχών με τη γυναικεία άμφιεσις της εποχής εκείνης, μάς φαίνονται όλα αντισθητικά. Αλλά για την ίδια εποχή ήταν κομψά και καδια εποχή δεν θα μπορούσαν να την άνεχθούν αυτή τη μόδα οι σύγχρονοι. Έτσι λοιπόν κάθε εποχή δημιουργεί το ιδανικό της κομψότητας.

— Δεν μου κάνεις τη χάρη, κοπέλλα μου, να χτενίσω απ' το περίτερο νιά να μπορέσω το τάγμα να συνεχίσει την παρέλαση!

(Του Β. Χριστοδούλου)

"Όταν βασιλεύει... Η ΑΠΛΥΣΙΑ

Το μπάνιο ήταν... «άνηθικός»

Πριν από 100 χρόνια, οι «Τάιμς» του Λονδίνου ανέφεραν σ' ένα φύλλο τους ότι τα περισσότερα άτομα της «καλής κοινωνίας» της εποχής εκείνης συνήθιζαν να πλένουν τα πρόσωπά τους και τα χέρια τους με κρύο νερό δυο φορές την ημέρα και τα πόδια τους μία φορά τη βδομάδα!

Πενήντα λοιπόν χρόνια πιά πίσω, η συνήθεια αυτή θα έθεωρείτο... υπερβολικός αυταρχισμός και θηλυπρέπεια — και μάλιστα απ' τις κοινωνικές τάξεις που καυχόνταν για τον πολιτισμό τους και για τους ραφιναρισμένους τρόπους τους!

Το 1820, ένας Έλβετος ταξιδιωτής έγραφε απ' τη Βραζιλία ότι η ωραία υποκόμηση ντε Κάστρο, η «ευνοούμενη» του αυτοκράτορος, ήταν «μία από τις πιο ανήθικες γυναίκες» γιατί... έκανε μπάνιο κάθε μέρα!...

Όταν είχαν κατακτήσει τη Βρετανία, οι Ρωμαίοι είχαν ιδρύσει στη χώρα αυτή πολλά ιδιωτικά και δημόσια λουτρά, για δική τους χρήση. Αλλά οι εντόπιοι δεν έδειξαν καμμία διάθεση να μιμηθούν τις ρωμαϊκές συνήθειες και να πλένουν κι αυτοί το σώμα τους...

Η κατάσταση δεν καλλιτέρεψε πολύ στα χρόνια του Μεσαίωνα. Οι τρισαρχιζόμενες δεσποινίδες για τις οποίες αγωνίζονταν οι ιππότες στα κονταροχτυπήματά τους, μύριζαν τόσο άσχημα από άπλυσία, ώστε κανείς σημερινός «ίππότης» δεν θα μπορούσε να κρύψει την άδηία του κοντά τους...

Μα κι' οι σιδηρόφρακτοι πολεμιστές της εποχής εκείνης δεν έπληθαιναν πίσω απ' αυτή την άπωψη. Σκεφθήτε δε ότι ίδρωναν συνεχώς κάτω απ' τη χοντρή φορεσιά και τη βαρεία πανοπλία που φορούσαν... Σπάνια, σπανιότατα έκαναν την απόφαση να γδυθούν, για να δουτίσουν μέσα σ' ένα κάδο του κρασιού, που έκτελούσε χρέη μπανιέρας. Στις περιπτώσεις αυτές, αρχίζαν το λουτρό τους με λίγους πόντους χλιαρό νερό, στο οποίο πρόσθεταν συνεχώς κι' άλλο ζεστό, έτσι πούβγαζαν στο τέλος απ' το μπάνιο ξεματωμένοι και κόκκινοι σαν άστακοί!...

Το λουτρό έθεωρείτο απαραίτητο, ως σύμβολο αγνότητας, μόνο σ' εκείνους που επρόκειτο να ξενυχτήσουν δίπλα στα όπλα τους, για να χρισθούν την άλλη μέρα ιππότες. Απ' αυτή τη συνήθεια πήρε την ονομασία του το ιπποτικό Τάγμα του Λουτρού.

Τα λίγα δημόσια λουτρά που υπήρχαν στα χρόνια εκείνα, είχαν άποχτησει πολύ κακή φήμη, γιατί γίνονταν εκεί μέσα όργια ακατονόμαστα.

Ακόμα και στην εποχή της παλινωδίας της αγγλικής μοναρχίας οι περισσότερες κυρίες της Αύλης δεν διακρίνονταν για την καθαριότητά τους. Κάποτε, σε μία συγκέντρωση αυλικών, έγινε λόγος γι' αυτό το θέμα. Τότε η Νέλλυ

Γκούιν, η αγαπημένη του βασιλέως Καρόλου, δεδαιώσε ότι διατηρούσε τελείως καθαρό το σώμα της και τα εσώρουκά της. Και το απέδειξε, σηκώνοντας τη φούστα της περίπου ως το γόνατο... Ήσαν τότες δε οι λευκότητες που ξεσκέπασε έτσι, ώστε ο πρεσβυτής της Γαλλίας, που έτυχε νάνε παρών, σάστισε κι' έσπευσε άμέσως να στείλει μία σχετική άναφορά στο βασιλέα του!

Πώς όμως νάνε καλλίτερη η κατάσταση, αφού κι' οι γιατροί άκομη, αντί να δίνουν το καλό παράδειγμα, άδιαφορούσαν τελείως για τη σωματική τους καθαριότητα; Ένας διακεκριμένος γυναικολόγος του Λονδίνου, ο δόκτωρ Τζων Κναύβτον, έγραφε στο ημερολόγιό του, στις 26 Σεπτεμβρίου 1765: «Θα φορέσω σήμερα την καινούργια πολυτελή φορεσιά μου. Άξίζει, για την περίπτωση αυτή, να πάρω ένα μπάνιο, μολονότι είναι ύπουλος καιρός αυτή την εποχή και πήρα άλλο ένα π ρ ο σ φ α τ ώ ς, στις 8 'Ιουνίου».

Ήταν λοιπόν δικαιολογημένος κι' ο κόμης του Σούρεϋ, που άμελούσε τόσο την καθαριότητά του, ώστε σπάνια μεταειριζόταν νερό για να πλυθή... Οι υπηρετές του περίμεναν να τον βρουν μεθυσμένο, για να μπορέσουν να τον πλύνουν! Μόνο τότε τους άφινε να τον κάνουν, ό,τι θέλουν, μένοντας άναίσθητος σαν πεθαμένος...

Ο ίδιος χρονικογράφος που στιγματίζει την άκαθαρσία του κόμητος, προσθέτει ότι άλλαξε σπανιότατα τα εσώρουκά του... Κάποτε λοιπόν, παραπονιόταν σ' ένα φίλο του, περισσότερο... καθαρό, ότι υπέφερε φρικτά από ρευματισμούς κι' ότι είχε δοκιμάσει άνάμεσα όλα τα φάρμακα.

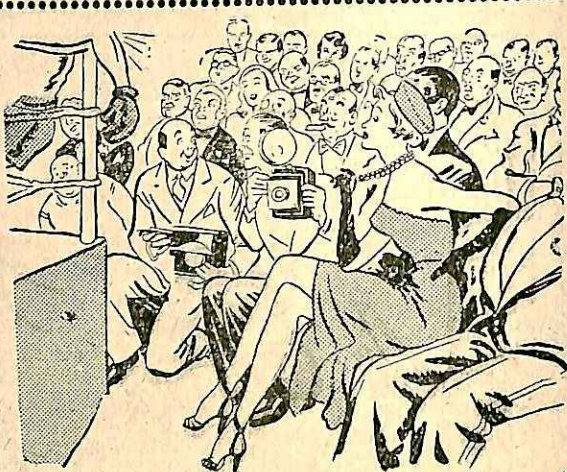
— Δεν δοκιμάζετε... κι' ένα καθαρό πουκαμίσιο; του συνέστησε εκείνος με λεπτή ειρωνεία.

Μη φαντασθήτε δε πως ήσαν καλύτερα τα πράγματα στη Γαλλία... Το λουτρό π. χ. που έπαιρνε ο Μαρρά, όταν τον σκότωσε η Καρλόττα Κορνταί, δεν γινόταν για καθαριότητα. Άποτελούσε ένα μέρος της θεραπείας που τούχαν συστήσει οι γιατροί για ν' απαλλαγεί από μία επίμονη δερματική πάθηση.

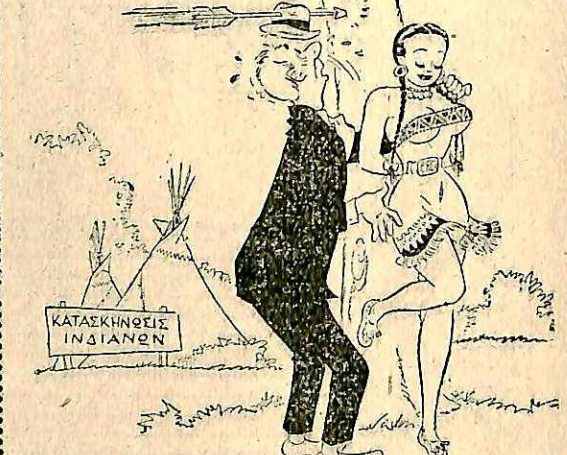
Ο «ωραίος» Μπρούμπελ ήταν ένας απ' τους πρώτους που άγωνίσθηκαν, το 19ο αιώνα, για την καθαριότητα στο σώμα και στα ρούχα. Το έμβλημα του «βασιλέως των δανθών» ήταν: «Καθαρά και άφθονα εσώρουκα, καθαρό σώμα». Χάρης στην επιτροπή δε που άσκούσε στους συγχρόνους του, το παράδειγμα του δρήκε αρκετούς μιμητές.

Ές άλλοι, ο δούξ της Υόρκης, άδελφός του Γεωργίου Δ', είχε κι αυτός αληθινή μανία με την καθαριότητα. Ως γενικός δε άρχηγός του αγγλικού στρατού έξέδωσε διαταγές που άνάγκαζαν τους στρατιώτες να πλένονται ολόκληροι τουλάχιστον μία φορά τη βδομάδα. Ο ίδιος έπέβαλε στους στρατιωτικούς μαγειρούς να κάνουν τη δουλειά τους σε κατάλληλα μαγειρεία, με όλους τους κανόνες της καθαριότητας και της υγιεινής, να πλένουν καλά τα καζάνια τους έπειτα από κάθε μαγειρέυμα και να παρουσιάζονται για επ'επαλήθευση στο διοικητή τους μία φορά την ημέρα — νεωτερισμοί πρωτοφανείς για τον αγγλικό στρατό.

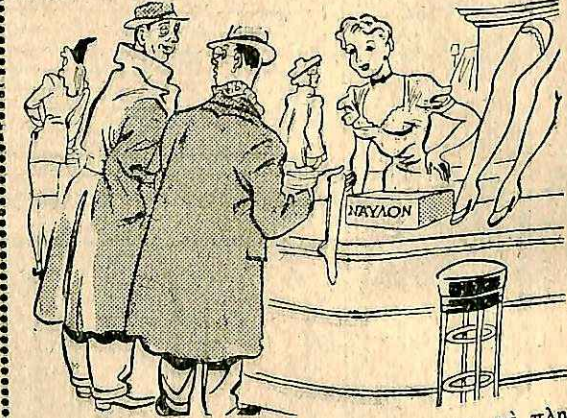
Από τότε — μπορούμε να πούμε — η καθαριότητα έγινε παράδοσις για τους Άγγλους στρατιώτες. Κι' όταν βρουν νερό, τίποτε δεν μπορεί να τους έμποδίσει να έτοιμάσουν το ζυράφι τους και την πετσέτα τους και να περιποιηθούν τον εαυτό τους, έστω κι' αν βρίσκονται στην πιο κρίσιμη θέση!

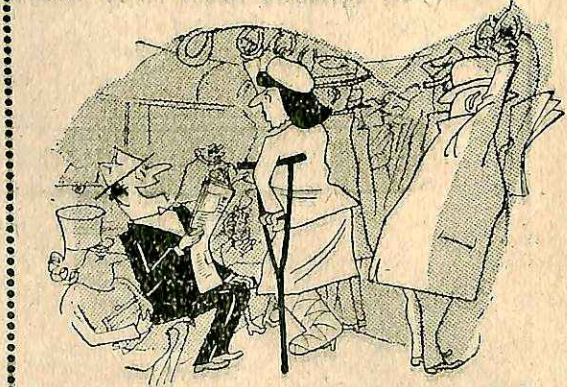
— Δεν νομίζεις πως πρέπει να πάρωμε και καμμία φωτογραφία του άγωνός;...

Ο μουντάρης: Πας σχολείο, μικρούλα μου;...

— "Αν τις θέλεις για τη γυναίκα σου, σε πληροφόρ'ω πως... φοράει μικρότερο νούμερο!..."

— Πώς πάει το πόδι σας, δεσποινίς Κατίναι;...

Το πρωί της 17ης Δεκεμβρίου 1891, η συνοικία Σαιν - Μπαρναμπέ στο Παρίσι άναστατώθηκε από την είδηση ότι η κυρία Μοντέ είχε δολοφονηθεί. Ο δολοφόνος είχε σφίξει το λαιμό της με τα χέρια του και κατόπιν την είχε χτυπήσει με μία σιδερένια μαστιά στο κεφάλι, για να την άποστείλει σ'όπου.

Η κυρία Μοντέ ήταν ηλικίας άγδόντα χρόνων και πολύ εύκαταστατη. Στη συνοικία όλοι την συμπαθούσαν, γιατί βοηθούσε τους φτωχούς και δειχόνταν εύγενική και καλόκαρη σε όλους.

Εκείνη που άνακάλυψε το έγκλημα ήταν η υπηρέτριά της Μαρία Μισέλ, ηλικίας 17 χρόνων. Να τι άφηγήθηκε στον άνακριτή:

— Ξύπνησα λίγο πριν από τα ξημερώματα, άκούγοντας θόρυβο. Είδα τότε τρεις ανθρώπους που κατέβαιναν βιαστικά από τη σκάλα που άδηγούσε στον κήπο. Τί θέλετε εδώ; τους ρώτησα. Ο ένας απ' αυτούς έβγαλε ένα περιστροφικό μου φάναξ: «Μη βγάλης τσιμουδιά απ' το στόμα σου γιατί σε σκότωσα σαν σκυλί!» Περιμένα να φύγουν κι' έπειτα, σαν κάποιο κακό προαίσθημα να μ' άδηγούσε, ανέβηκα στο δωμάτιο της κυρίας... Τη βρήκα νεκρή!

Την άλλη μέρα, όμως, η Μαρία Μισέλ κατέβησε τα έξες, δίχως ραινομενική συγκίνηση: — Είπα ψέμματα στη χθε-

Ένα δικοεινό ΕΓΚΛΗΜΑ

Η μοιραία φιλονεικία της Μαρίας Μισέλ

σινή μου κατάθεσι. "Όλα όσα κατέβησα τάβγαλα από το μυαλό μου. Να ποιά είνε η άλήθεια: η κυρία δολοφονήθηκε από τον Κωδέν.

Ο Ζαν Κωδέν ήταν ένας παραγγελιοδόχος, ηλικίας 30 χρόνων, που καθόταν σε μικρή άπόσταση από το σπίτι του θύματος μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του. Η κυρία Μοντέ είχε άισθανθεί συμπάθεια γι' αυτόν κι' έπειδή δεν μπόρεσε να τον σκότωσει με τα δυο άδελφια της, τον Έδ-τά συμφέροντά της. Αυτός εισέπραττε τα ενοίκια ενός σπιτιού της στην όδ'ε Φερρέολ, αυτός κανόνιζε τους λογαριασμούς της με τις τράπεζες, αυτός της ψώνιζε το κρέας και τα ψάρια από την άγορά.

— Ούτε παιδί μου να ήταν δεν θα μου έδειχνε τόσο άφοσίωσι, έλεγε συχνά η κυρία Μοντέ.

Και, για να τον άνταμείψω, τον ώρισε γενικό κληρονόμο της περιουσίας της.

Ο Κωδέν συνελήφθη άμέσως, άλλ' άρνήθηκε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την ένοχή του.

— Εγώ να σκοτώσω την κυρία Μοντέ; είπε. Άλλά για ποιά λόγο;

Ο άνακριτής διέταξε να άδηγήσουν στο γραφείο του τη Μαρία Μισέλ. Η νέα κατάθεση τότε τα έξης:

— Η κυρία είχε συμφιλίωσή με τον ένα από τους δυο άδελφούς της, τον Έδμόνδο και λογάριαζε να πάει στην Τουλόν για να περάσει μαζί μ' αυτόν και την οικογένειά του τις γιορτές. Ο Ζαν Κωδέν έγινε έξω φρενών μόλις τώμασε και μου συνέστησε να προσπαθήσω να κάμω την κυρία ν' αλλάξει γνώμη. Εκείνο που φοβόταν ήταν μήπως ο άδελφός της την έπειθε να συντάξει άλλη διαθήκη. Άλλ' η κυρία ήθελε άποσδήποτε να κάνη αυτό το ταξίδι και τότε ο Κωδέν πήρε την άποφάσι να την σκοτώσει και μου ζήτησε να τον βοηθήσω. Υπάκουσα γιατί τον φοβόμουν. Μπήκαμε μαζί στο δωμάτιο της κυρίας, λίγο πριν ξημερώσει, γιατί ο Κωδέν έλεγε πως ο ύπνος της θα ήταν τότε πιο βαθύς. Το μόνο που έκαμα ήταν ό,τι της έπιασα τα χέρια. Ο Κωδέν της έσφίξε το λαιμό με τα δικά του κι' έπειδή η κυρία δεν είχε πεθάνει, πήρε τη μαστιά απ' το τζάκι και την χτύπησε στο κεφάλι. Γιά να μην ύποφέρη, μου είπε σιγά.

Η δίκη του Κωδέν και της Μαρίας Μισέλ έγινε στις 2 'Ιουνίου 1892 στο Μπουσ ντυ Ρόν. Το δικαστήριο καταδίκασε σε ισόβια κατ'αναγκαστικά έργα τον πρώτο και άπήλλαξε την ύπηρέτρια, λόγω της νεαρής ηλικίας της.

Άλλ' οι συνήγοροι του Κωδέν στηρίχτηκαν σε κάποια τυπική παράλειψη και κατάφεραν να επιτύχουν την άκύρωσι από το Έφετείο της πρώτης άποφάσεως ως προς τον πελάτη τους. Γιά τη Μαρία Μισέλ ίσχυσε το δικοεινόμενον.

Η νέα δίκη του Κωδέν — μόνου του αυτή τη φορά — έγινε το Νοέμβριο του 1892 στο Έρώ.

Η Μαρία Μισέλ έμφανίστηκε σ' αυτήν ως μάρτυς και έπανελάβε όσα είχε πη και στην πρώτη δίκη.

— Στην πρώτη κατάθεσί μου στον άνακριτή, είπα, μίλησα για τρεις ανθρώπους που έφυγαν απ' τον κήπο, γιατί έτσι με είχε διατάξει ο Κωδέν. Φοβόμουν μήπως έχω κι' εγώ την ίδια τύχη με την κυρία μου.

Ο Κωδέν διαρρηχτήθηκε μ' όλες του τις δυνάμεις. — Είμαι άθώος! φώναξε. Το όρκίζομαι στην τιμή μου, στο κεφάλι της γυναίκας μου κι' όλων των δικών μου.

Άλλά το δικαστήριο δεν έπηρεάσθηκε από τα λόγια του. Τον καταδίκασε και πάλι σε ισόβια κατ'αναγκαστικά έργα.

Άλλ' η νέα καταδίκη του Κωδέν δεν τερμάτισε αυτή την πολύπλοκη και μυστηριώδη ύπόθεση.

Λίγο καιρό άργότερα, η Μαρία Μισέλ προσελήφθη ως ύπηρέτρια στο σπίτι ενός γιατρού. Άλλ' έφυγε από κέ ύστερ' από μερικούς μήνες χωρίς σοβαρό λόγο. Μετά την άναχώρησή της, βρήκαν στο δωμάτιό της ένα βιβλίο, που προφανώς το είχε ξεχάσει. Στην πρώτη σελίδα του είχε γράψει μ' ένα μολύβι τα έξης:

«Είμαι πολύ μεγάλη ένοχη! Το μόνο που μου μένει είναι να εξιλεωθώ...».

Την άναζήτησαν τότε και την ρώτησαν τί σήμαιναν αυτά τα παράξενα λόγια.

— Τίποτε, άπάντησε. Τάγραφα μία μέρα που ήμουν πολύ λυπημένη.

Το Μάρτιο του 1895, όμως, παρουσιάστηκε στον Εισαγγελέα της Μασσαλίας και του έιπε τα έξης:

— Η ζωή μου έγινε μαρτυρική... Πρέπει ν' απαλλάξω τη συνείδησί μου από ένα μεγάλο βάρος... Γιατί φοβάμαι περισσότερο το Θεό παρά τους δικαστές. Όα σας πώ, λοιπόν, την άλήθεια. Με τις προηγούμενες καταθέσεις μου, έστειλα στη φυλακή έναν άθωο. Ο Ζαν Κωδέν δεν έχει καμμία σχέση με τη δολοφονία της κυρίας Μοντέ. Την σκότωσα εγώ γιατί μου είχε μίλησει άσχημα.

Ο Εισαγγελέας τη νόμισε για τρελή και άνέβησε σε μερικούς μυχιάτρους να την εξετάσουν. Όλοι συμφώνησαν ότι το μυαλό της λειτουργούσε κανονικά.

Η οικογένεια Μοντέ κατάγγειλε τότε τη Μαρία έπί ψευδορκία και έπείτυξε την καταδίκη της από το κακούργοδικείο του Κλερμόν Φερράν.

Η Μαρία εύχαρίστησε τους δικαστές.

— Η καταδίκη αυτή, είπε, είναι για μένα η σωτηρία. Ο Θεός σας φώτισε!

Ο Κωδέν, έπειτα από την καταδίκη της Μαρίας, ζήτησε την άναθεώρησι της δίκης του κι' αυτή τη φορά το δικαστήριο του Ροδανού τον κήρυξε άθωο, όχι γιατί πείστηκε για την άθωότητά του, αλλά γιατί η ένοχή του δεν μπορούσε ν' άποδειχθεί. — Στη συνείδησι του δικαστηρίου, είπε, ο πρόεδρος, ο άνθρωπος αυτός είναι ένοχος. Άλλά δεν μπορούμε να τον καταδικάσουμε στήριζόμενοι σε άπλες ένδείξεις και ύποθέσεις. Οι τύψεις της Μαρίας Μισέλ δεν όφείλονται στο ό,τι έστειλε στη φυλακή έναν άθωο, αλλά στο ό,τι δεν συμμερίστηκε την τύχη του, γιατί κι' αυτή ήταν ένοχος. Τον βοηθήσει στο έγκλημά του με την ύποψήσεσι κάποιας γενναίας άμοιβής. Άλλά κατόπιν μετανοώσε και κατηγορήσε στην άρχη τον Κωδέν και κατόπιν τον εαυτό της. Και τις δυο φορές, όμως, είπε ψέμματα. Η άλήθεια είναι ότι είχε δεχθή πρόθυμα και όχι από φόβο να συνεργασθώ μαζί του. Έθεώρησα άπαραίτητο να έκθέσω τη γνώμη του δικαστηρίου, άνεκάρτητα από την άθώωσι του κατηγορουμένου.

Και αυτή ήταν η γνώμη όλων όσων παρακολούθησαν αυτή την πολύπλοκη και περιπετειώδη ύπόθεση.

Έτσι ήταν η πραγματικότητα ή ο Κωδέν ήταν τελείως άθώος απ' το έγκλημα αυτό; Κανείς δεν τόμαθε ποτέ.

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον

№ 51 άρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Η αγάπη ΤΟΥ ΧΟΣΕ

Περιπετειώδες διήγημα

Οι επαναστάτες είχαν κερδίσει μία μεγάλη νίκη. Οι αντίπαλοί τους, του κυβερνητικού στρατού, αφού πολέμησαν με πείσμα όλη την ημέρα, αναγκάστηκαν, στο τέλος, να εγκαταλείψουν την πεδιάδα και να αποτραβηχτούν στα γειτονικά βουνά, με το σκοπό ν' ανασυγκροτηθούν για να συνεχίσουν τον αγώνα.

Στη νίκη αυτή των επαναστατών τον κυριώτερο ρόλο είχαν παίξει οι «Μνηστήρες του θανάτου», μία φούχτα νεαρών πολεμιστών, που, με τον ηρωισμό και το θάρρος τους, άξιζαν ο καθένας τους για δέκα. Σε πόσες κρίσιμες στιγμές δεν είχαν αλλάξει ολόκληρα την κατάσταση με την κεραυνόβολο επέμβασή τους! Ο κίνδυνος γι' αυτούς ήταν κάτι το άγνωστο και το ανύπαρκτο. Έρωτοτροπούσαν με το θάνατο χωρίς να σκέφτονται πώς, από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορούσε να τους σφίξη μέσα στα κατάφυτρα σαν πάγος κι' αλύγιστα σαν άσπλη νείρα του.

Την άλλη μέρα, ο στρατηγός των επαναστατών κάλεσε το λοχαγό δόν Χοσέ - 'Ιωακείμ Μεντόζα, που ήταν ο αρχηγός αυτών των δαιμόνων της κολάσεως.

— Βλέπεις αυτό το σπίτι; του είπε, δείχνοντας με το μαστίγιό του ένα μεγάλο οικισμό, που ξεχάριζε στο βάθος της πεδιάδας. Αυτά τα σκυλιά, οι κυβερνητικοί, το εγκατέλειψαν χτές. Αλλά βρίσκεται πολύ κοντά στις θέσεις τους και φοβάμαι μήπως η εγκατάλειψή του ήταν σκόπιμη και μήπως οι εχθροί μας μας ετοιμάζουν κάποια δυσάρεστη έκπληξη. Θα διαλέξεις, λοιπόν, μερικούς από τους συντρόφους σου και, το βράδυ, θα γλυστρήσετε αόρουθα ως εκεί. Το σπίτι αυτό πρέπει να καταληφθεί με κάθε θυσία... Αν όμως, όπως υποπτεύομαι, οι εχθροί μας μας έχουν στηθεί κάποια ενέδρα, σε σένα, λοχαγέ και στους ηρωικούς συντρόφους σου θ' ανήκει η τιμή ότι μας προφυλάξετε απ' αυτήν. Ζήτη οι Μνηστήρες του θανάτου!

Το ίδιο βράδυ, ο δόν Χοσέ - 'Ιωακείμ Μεντόζα κι' οι δεκαπέντε στρατιώτες που πήρε μαζί του ξεκίνησαν προς την κατεύθυνση αυτού του σπιτιού. Γλυστρούσαν σαν φαντάσματα μέσα στη νύχτα, προσπαθώντας να μην κάνουν κανένα θόρυβο. Έφτασαν, τέλος, στο σπίτι χωρίς να προσέξουν τίποτε το ύποπτο σ' όλη τη διαδρομή.

Το σπίτι αυτό έδινε την εντύπωση πως ήταν άκατοίκητο. Οι στρατιώτες του Μεντόζα έρευναν πρώτα την αυλή και τα σπιτάκια όπου έμεναν οι «πεόν». Έπειτα, προχώρησαν στο εσωτερικό της «άσιέντας». Η ίδια σιωπή επικρατούσε κι' εδώ. Αλλά, ξαφνικά, άκουσαν ένα θόρυβο συνομιλίας πίσω από μία πόρτα. Ο λοχαγός έκαμε νόημα στους άντρες του να πλησιάσουν και τότε όλοι μαζί έσπρωξαν αυτή την πόρτα, που υποχώρησε άμεσως στην όρμη τους.

Μπροστά τους βρισκονταν δυο πρόσωπα. Το ένα απ' αυτά καθόταν σε μία μεγάλη πολυθρόνα. Το άλλο στεκόταν όρθιο κι' είχε το χέρι του στη ράχη της πολυθρόνας. Ήταν μία νέα κι' ένας άντρας με λευκά μαλλιά και ρυτιδωμένο πρόσωπο.

Θα μπορούσατε να φαντασθήτε ότι εκείνος που καθόταν ήταν ο ηλικιωμένος άντρας. Όχι. Στην πολυθρόνα καθόταν η νέα. Ήταν δεν ήταν είκοσι χρόνων. Κι' είχε ένα αγγελικό πρόσωπο, που το πλαί-

σίωναν ολόξανθα μαλλιά και το στόλιζαν δυο μεγάλα πρασινογάλαζα μάτια.

Ο δόν Χοσέ θα όρκιζόταν πως ποτέ άλλοτε δεν είχε ιδεί πιά όμορφη νέα. Έβαλε άμεσως τα δυο πιστόλια, που κρατούσε στα χέρια του, μέσα στη ζώνη του κι' υποκλίθηκε, όπως θάκανε σ' ένα κοσμικό σαλόνι.

— Λοχαγός Χοσέ - 'Ιωακείμ Μεντόζα, είπε.

— Μαρία - Καϊετούνια Φουέντες δ' Ομπρεγκόν, απάντησε η νέα.

Ο λοχαγός άπλωσε το χέρι προς το μέρος των στρατιωτών.

— Οί άντρες μου, της φάλαγγος των «Μνηστήρων του θανάτου», είπε.

Η νέα άπλωσε το χέρι της προς το μέρος του ανθρώπου με τα λευκά μαλλιά.

— Ο πιστός μας επιστάτης Ροντρίγκο Καστελλάνος, είπε.

— Έκτός από σάς, σενορίτα και τον έ-

πιστάτη σας, δεν βρίσκεται κανένας άλλος εδώ; ρώτησε ο λοχαγός.

— Κανένας, απάντησε η νέα. Ή μητέρα μου έχει πεθάνει από πολλά χρόνια. Όλοι οι «πεόν» μας έφυγαν από χτές μαζί με τα στρατεύματα που νικήσατε. Όσο για τον πατέρα μου, πρόσθεσε, κυττάζοντας περιφανερά στα μάτια τον αξιωματικό, βρίσκεται κι' αυτός στα βουνά. Άλλ' όχι σαν φυγάς, όπως οι «πεόν». Αυτός υποχώρησε κανονικά, όπως ταιριάζει σ' ένα στρατιώτη.

Ο πατέρας σας είναι, λοιπόν, εχθρός μας; ρώτησε ο αξιωματικός μ' ένα έλαφρό τρεμουλιασμό στη φωνή.

— Ο δόν Άγκουστίνου Φουέντες δ' Ομπρεγκόν είναι εχθρός σας, λοχαγέ, απάντησε ατάραχη η νέα.

— Και σεις συμμερίζετε τις αντιλήψεις του;

— Τις συμμερίζομαι απόλυτα, λοχαγέ.

Ο δόν Χοσέ έβγαλε το μαντήλι του για να σκουπίση τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του. Γιατί, λοιπόν, αυτή η νέα μιλούσε τόσο απρίσκειπτα; Δεν καταλάβαινε πώς θα ξεσχιζόταν η καρδιά του αν

και νά σάς' περιποιηθώ. Είμαι δυστυχώς, άναπληρ...

— Άνάπληρ;

— Ναι. Έπαθα παράλυσι των ποδιών πριν από μερικούς μήνες.

Ο δόν Χοσέ νόμιζε, για μία στιγμή, πως το ταβάνι του σπιτιού σωριάστηκε πάνω στο κεφάλι του. Αυτή η νέα του είχε κάμει τόσο εξαιρετική εντύπωση, που, αυτός, ο σκληρός κι' αλύγιστος στρατιώτης είχε ξεχάσει πως ήταν εχθρά του και την έβλεπε με μάτια πλημμυρισμένα από θαυμασμό. Αλλά τώρα μάθαινε από το στόμα της πως ήταν ένα ανθρώπινο ράκος!

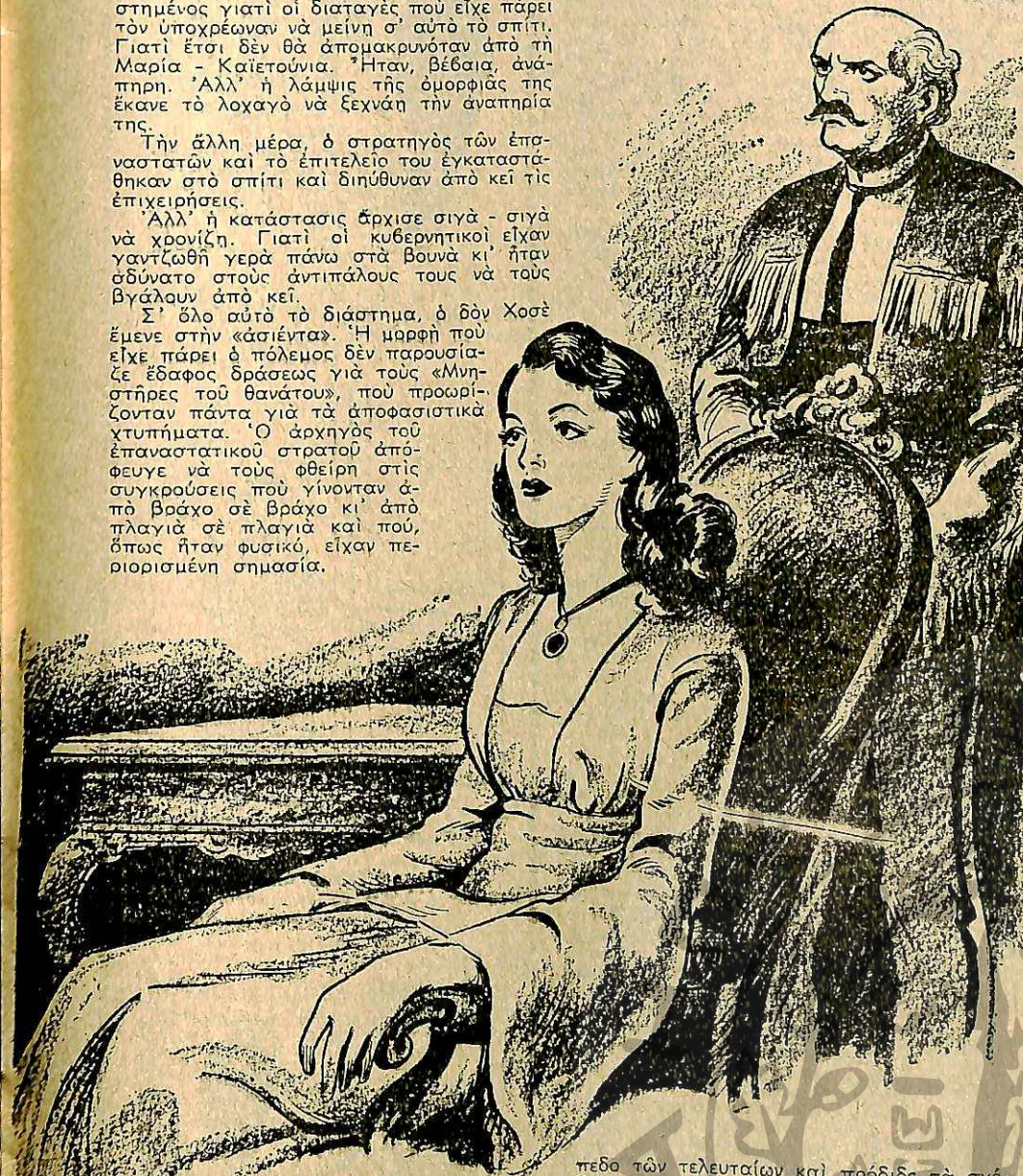
— Σενορίτα, είπε, έχω έντολη να καταλάβω αυτό το σπίτι. Είμαι υποχρεωμένος, συνεπώς, να σάς θεωρήσω σαν αιχμάλωτό μου, όπως και τον επιστάτη σας.

Στο βάθος της ψυχής του, ήταν εύχρηστημένος γιατί οι διαταγές που είχε πάρει τον υποχρέωναν να μείνει σ' αυτό το σπίτι. Γιατί έτσι δεν θα απομακρυνόταν από τη Μαρία - Καϊετούνια. Ήταν, βέβαια, άναπληρη. Άλλ' η λάμψη της όμορφιάς της έκανε το λοχαγό να ξεχνά την άναπληρία της.

Την άλλη μέρα, ο στρατηγός των επαναστατών και το έπιτελείο του εγκαταστάθηκαν στο σπίτι και διηύθυναν από κεί τις επιχειρήσεις.

Άλλ' η κατάσταση άρχισε σιγά - σιγά να χρονίζει. Γιατί οι κυβερνητικοί είχαν γαντζωθεί γερά πάνω στα βουνά κι' ήταν αδύνατο στους αντιπάλους τους να τους βγάλουν από κεί.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο δόν Χοσέ έμενε στην «άσιέντα». Η μαρφή που είχε πάρει ο πόλεμος δεν παρουσίαζε έδαφος δράσεως για τους «Μνηστήρες του θανάτου», που προωριζονταν πάντα για τα αποφασιστικά χτυπήματα. Ο αρχηγός του επαναστατικού στρατού απόφευγε να τους φθείρει στις συγκρούσεις που γίνονταν από βράχο σε βράχο κι' από πλαγιά σε πλαγιά και που, όπως ήταν φυσικό, είχαν περιορισμένη σημασία.

Μπροστά στο λοχαγό και τους άνδρες του βρισκονταν δυο πρόσωπα. Μία νέα κι' ένας ηλικιωμένος.

Άλλ' ο δόν Χοσέ δεν έβλεπε πιά τη Μαρία Καϊετούνια μόνο με τα μάτια του θαυμασμού. Την έβλεπε τώρα με τα μάτια της αγάπης. Ναι, αγαπούσε μ' όλη του την καρδιά αυτή τη νέα. Και τί δεν θάκανε για να την ιδεί να σηκώνεται από την πολυθρόνα της και να περπατά!

Μία μέρα, της έκμυστηρέυτηκε με τον τρόπο του την αγάπη του.

— Άς ήταν να γινώσαστε καλά! της είπε. Θα ήμουν έτοιμος να πληρώσω με τη ζωή μου και με κάτι που είναι ακόμη πιο

πολύτιμο, με τη στρατιωτική μου τιμή, αυτό το θαύμα!

Η Μαρία - Καϊετούνια έγινε κακοκίτρινη και τα χείλη της άρχισαν να τρέμουν.

— Φίλε μου, απάντησε, μεγάλε μου φίλε, σάς ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Άλλοίμονο! Αυτό το θαύμα δεν μπορεί να γίνει. Τόσο το χειρότερο για μένα, αλλά τόσο το καλύτερο για σάς!

Οι επιχειρήσεις συνεχίζονταν πάντα, αλλά χωρίς σοβαρά αποτελέσματα. Όλες οι προσπάθειες των επαναστατών να αιφνιδιάσουν τους αντιπάλους των αποτύγχαναν. Γιατί οι κυβερνητικοί, σαν να ήξεραν τα σχέδιά τους, αντιδρούσαν πάντα μ' ένα τρόπο κεραυνόβολο και όχι λίγες φορές έφεραν σε πολύ δύσκολη θέση τους επαναστάτες. Στο τέλος, έγινε φανερό πως κάποιος κατάσκοπος βρισκόταν στο στρατό-

χε καταστρώσει ένα σχέδιο μεγάλης επίθεσης, που θα γινόταν τάχα την αυγή της άλλης ημέρας κι' είχε εκδώσει μία σειρά από εμπιστευτικές διαταγές στις διάφορες στρατιωτικές μονάδες. Ο άνθρωπος που πρόδιδε τα μυστικά του επαναστατικού στρατού δεν μπορούσε, λοιπόν, παρά να πέσι στην παγίδα.

Κατά τα μεσάνυχτα, ο λοχαγός Μεντόζα είδε μία σκιά, που σερνόταν στο έδαφος, προς το μέρος της δυτικής πλευράς της «άσιέντας».

— Άλτ! φώναξε.

Η σκιά άνασκηκώθηκε τότε κι' άρχισε να τρέχει. Αλλά δεν μπόρεσε να προχωρήσει περισσότερο από μερικά μέτρα. Ο λοχαγός Μεντόζα είχε βγάλει κιάλια το περιστρόφο του και πυροβόλησε εναντίον της.

Ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά του άφησε άμεσως ένα υπόκοφο μουγκρητό και σωριάστηκε κατά γης. Μ' ένα πήδημα, ο δόν Χοσέ βρέθηκε πάνω του. Και τότε αναγνώρισε τη νέα της «άσιέντας», που ήταν μεταμφιεσμένη σε άντρα.

— Μαρία - Καϊετούνια! φώναξε. Είσα-

στε σεις η μήπως παραλογίζομαι;...

— Όχι, δόν Χοσέ, απάντησε η νέα με σβυσμένη φωνή. Έγώ είμαι... Τώρα τα ξερετε όλα... Η άναπληρία μου ήταν προσποιητή. Είχα μείνει στην «άσιέντα» για να σάς κατασκοπεύω. Και το έργο μου έγινε ευκολότερο από τη στιγμή που το στρατηγείο σας εγκαταστάθηκε εκεί. Κάθε βράδυ, την ώρα που νομίζατε πως κοιμόμουν γλυστρούσα από μία μυστική διόδο, που μ' έβγαζε σε άρκτη απόσταση από την «άσιέντα». Έπειτα, έτρεχα από ένα μονοπάτι, που ένω μόνο το ξησά, στις προφυλακές των κυβερνητικών, όπου με περίμενε ο πατέρας μου... Το άλλο πρωί, με ξαναβρίσκατε καρφωμένη στην πολυθρόνα μου...

Η φωνή της έγινε πιά αδύνατη.

— Θα πεθάνω, Χοσέ, συνέχισε. Και πρέπει να ξερετε πως μου είναι πολύ ευχάριστο που πεθαίνομαι από τα χέρια σας... Γιατί σάς αγαπώ... Σάς αγάπησα από την πρώτη στιγμή... Και σεις επίσης μ' αγαπήσατε, Χοσέ, μ' όλο που με νομίζατε για άναπληρη... Άλλοίμονο, αγαπημένε μου! Είμασταν εχθροί και το αίσθημά μας μόνο πόνους και δάκρυα μπορούσε να μάς δώσει... Να γιατί είναι καλύτερο που πεθαίνομαι...

Σταμάτησε ξαφνικά. Είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Ο δόν Χοσέ την άρπαξε τότε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός προς το μέρος των κυβερνητικών. Έφτασε, τέλος, στις προφυλακές τους και παρέδωσε τη Μαρία - Καϊετούνια στον πατέρα της, που την περίμενε εκεί. Ένας γιατρός εξέτασε άμεσως το τραύμα της. Δεν ήταν θανάσιμο. Αλλά θα την κρατούσε αρκετές βδομάδες στο κρεβάτι ακίνητη και χωρίς πολλά μέσα θεραπείας εκεί μέσα στα βουνά. Αλλά η νέα ήταν θαρραλέα, και γερή και θα ανέλαμβανε άμεσως.

Ο δόν Άγκουστίνου ευχαρίστησε το σωτήρα της κόρης του και τον άφησε ελεύθερο να ξαναγυρίσει στους δικούς του. Ο Χοσέ έφυγε άμεσως, άλλ' η πρώτη δουλειά που έκαμε, όταν έφτασε στην «άσιέντα», ήταν να παρουσιάσει στο στρατηγό του και να του φανερώσει όλη την αλήθεια. Είχε ανακαλύψει τον κατάσκοπο, άλλ' αντί να τον τιμωρήσει, όπως του άξιζε, τον είχε σώσει, διακινδυνεύοντας τη ζωή και την τιμή του.

Την άλλη μέρα, ένα στρατοδικείο καταδίκασε τον δόν Χοσέ - 'Ιωακείμ Μεντόζα σε θάνατο. Άλλ' οι δικαστές του βέλησαν να του δώσουν την ευκαιρία να πεθάνει πάνω στο πεδίο της τιμής. Κι' όρισαν ότι η εκτέλεσής της αποφάσεως θα γινόταν μετά τον τερματισμό των έθροπραξιών.

Άλλ' αυτή η εκτέλεσις δεν έγινε ποτέ. Γιατί, σε λίγο, οι κυβερνητικοί συνθηκολόγησαν με τους επαναστάτες κι' όλες οι αποφάσεις που είχαν εκδοθή από στρατοδικεία και των δυο αντιπάλων παρατάξεων ακυρώθηκαν.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, ο λοχαγός δόν Χοσέ - 'Ιωακείμ Μεντόζα παντρεύονταν την αγαπημένη του Μαρία - Καϊετούνια, που, στο μεταξύ, είχε γίνει καλά. Γ' άλλη μία φορά, ο έρωας είχε βγή νικήτης...

ΜΑΡΣΕΛ ΑΡΤΙΓΚ

Καταπληκτικά γεγονότα

Τελευταία οι εφημερίδες δημοσίευαν ένα τηλεγράφημα από το Παρίσι που ανέφερε ότι ένα παιδάκι έπεσε από το τρίτο πάτωμα στο πεζοδρόμιο και ούτε μωλωπίστηκε καν.

Υπάρχουν πραγματικά περιπτώσεις αληθινά καταπληκτικών διασώσεων που θα ήταν άπιστευτες αν δεν είχαν διαπιστωθεί επισημώς. Λίγο πριν από τον πόλεμο ένας χτίστης έπεσε από τον τροχό μιας εκκλησίας της Βουδαπέστης, ύψους 30 μέτρων και... βρέθηκε όρθιος στο πεζοδρόμιο!...

Στο Στάφορντσαϊρ της Αγγλίας, ένας νεαρός ανδρακώρως, έπεσε, μέσα στο ανδρακώρως, από ύψος πενήντα μέτρων σ' ένα λάκκο με νερό και το μόνο που έπαθε ήταν ένα ελαφρό γδαρσιμο στο κεφάλι.

Σ' έναν από τους πιο άποτους γκρεμούς του κόσμου, στο Λούλουρθ της Αγγλίας, υπάρχει η έξης επιγραφή: «Εδώ έπεσε την 7ην Σεπτεμβρίου 1892 από ύψους 130 μέτρων η Ε.Η.Α. ηλικίας έντεκα ετών. Σώθηκε εκ θαύματος χωρίς να πάθη τίποτε το σοβαρό».

Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα όμως είναι η περίπτωση ενός Έλληνα σφυγογάρου του Κόλπου του Μεξικού. Όπως είναι γνωστό, στις μαγεμένες ακτές της Φλωρίδας, που επικρατεί αϊόνιο

καλοκαίρι κι' όπου παραθερίζουν οι πλούσιοι Αμερικανοί, υπάρχει ένα χωριό, το Τάρπον Σπρίγκς που κατοικείται τελείως από Έλληνες. Είναι Δωδεκανήσιοι μετανάστες που, όπως και στην πατρίδα τους, ασχολούνται μόνο με το ψάρεμα των σφυγογαριών. Μερικά χρόνια πριν από τον πόλεμο, ένας από αυτούς τους Έλληνες σφυγογάρους, που οι Αμερικανικές εφημερίδες τον ανέφεραν τότε με το όνομα Βιγκινάριο, καυχήθηκε στους συντρόφους του πως με μία μόνη κατάδυσι θα γεμίσει ολοκληρωτό το καλάθι του σφυγογάρου.

Οι άλλοι γέλασαν, αν και ήξεραν την ικανότητα και τη δύναμη του συντρόφου τους. Ήξεραν επίσης πως ήταν πολύ περήφανος και πως θα προτιμούσε να πεθάνει παρά ν' αποτύχει. Έτσι, τον παρακολούθησαν με περιέργεια και ανησυχία την ώρα που βουτούσε, κρατώντας στο αριστερό χέρι του το θαρύ σιδερένιο κρίκο που θα τον βοηθούσε να φτάσει στον πάτο.

Σε λίγο όμως οι σφυγογάρους που βρίσκονταν στη δάρκα είδαν... μεγάλο καρχαρία να όρμα προς το μέρος που είχε καταδυθεί ο φίλος τους. Και καθώς κύτταζαν έντρομοι μέσα στα διάφανα νερά, είδαν το φίλο τους να όρμα προς τον καρχαρία με προτεταμένο το χέρι που κρατούσε το σιδερένιο δάρος. Τα νερά μάτωσαν! Κάτι είχε συμβεί. Είδαν τον καρχαρία να ξερνά το φίλο τους και ν' απομακρύνεται. Ο φίλος τους ανέβαινε σιγά-σιγά στην επιφάνεια, κρατώντας πάντα το σιδερένιο κρίκο. Έσπευσαν να τον τραβήξουν στη δάρκα. Κι' ο τολμηρός Έλληνας

μόλις συνήλθε τους άφηγήθηκε ότι τον έσωσε ο σιδερένιος κρίκος που κρατούσε. «Τον έχωσα μέσα στο στόμα, έξηγησε, κι' έτσι δεν μπόρεσε να με αγκάσει!».

Εννοείται ότι ο θαρραλέος Δωδεκανήσιος δεν δούτηξε πιά. Ο κλονισμός που υπέστη ήταν πολύ δυνατός, άκομη και για τα σιδερένια νεύρα του.

Στη Νότιο Αφρική, αναφέρονται επίσης περιπτώσεις καταδικασθέντων σε θάνατο που διεσώθησαν γιατί έσπασε το σχοινί με το οποίο τους απαγχόνισαν. Άλλα δεν υπάρχει περιεργότερη διάσωση καταδικά από αυτήν που συνέβη στο Λονδίνο το 1740. Κάποιος έγκληματίας ονομαζόμενος Ουίλλιαμ Ντιούλ απαγχονίσθηκε την ώρα που τον κατέβασαν από την αγκύρα και τον ξάπλωσαν μαζί με τα πτώματα άλλων εκτελεσθέντων έγκληματιών.

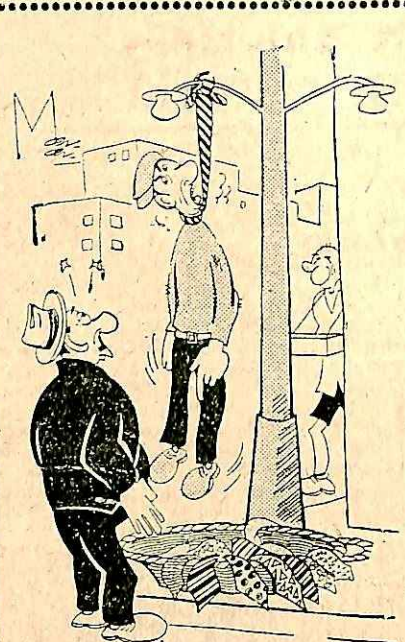
Μεταξύ των σπουδαιότερων επιστημονικών οργανώσεων της εποχής ήταν και η Ένωσις των Κυρρών - Χειρουργών. Και την ημέρα εκείνη η Ένωσις, ειδοποιήθηκε να παραλάβει ένα πτώμα για την εκπαίδευσή των φοιτητών της. Η τύχη τα έφερε και πήραν το πτώμα του Ντιούλ. Το φόρτωσαν σ' ένα κάρρο και το μετέφεραν στο ανατομείο της Ένώσεως.

Το άπλωσαν άμέσως πάνω στην ανατομική τράπεζα και γύρω του μαζευτήκαν οι φοιτητές και οι επιμελητές, περιμένοντας τον καθηγητή. Όταν τον ειδοποίησαν ότι όλα ήταν έτοιμα, ο καθηγητής έφτασε και έκαμε μιά έντομη στην κοιλιά του νεκρού. Ετοιμαζόταν να τραβήξει και δεύτερη νυστεριά, όταν πήδησε πίσω και το νυστέρι έπεσε από τα χέρια του.

Ο νεκρός είχε σηκωθεί πάνω στο τραπέζι και φώναζε: «Όχι! Όχι!».

Τότε δημιουργήθηκε το ζήτημα τί πρέπει να γίνει με τον κατάδικο σε θάνατο που είχε ξαναζωντανέψει. Ήταν έγκληματίας και είχε καταδικαστή ν' απαγχονισθεί. Άλλα η Ιατρική Σχολή είχε άγρας υποχρέωση να τον παραδώσει αφού της τον είχαν παραχωρήσει! Αφού συζήτησαν το ζήτημα κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι εφόσον ο νόμος έκαμε το καθήκον του και απέτυχε στο σκοπό του, ο άνθρωπος είχε δικαίωμα να επωφεληθεί από την άποτυχη αυτή. Έτσι η Ιατρική Σχολή έδωσε έντολη να τον νοσηλεύσουν και να προσπαθήσουν να τον κάμουν καλά. Έκαμαν κατάπιν έναν έρανο και μετά την αποθεραπεία του τον έβαλαν σ' ένα καράβι και τον έστειλαν στις Ινδίες ν' αρχίσει νέα ζωή.

Και την άρχισε. Έγινε έμπορος στις Ινδίες και πέτυχε τόσο καλά ώστε άποχτησε μεγάλα πλούτη. Και μετά πολλά έτη η Ένωσις Κυρρών και Χειρουργών του Λονδίνου έλαβε ένα πολύτιμο δώρο εκ μέσους του.

Ο μικροπωλητής: Τώρα τί λέτε, κύριε; Είναι ή δεν είναι στέρεες οι γραβάτες μου;...

(Του Μ. Αναστόπουλου)

— Ούτε με εκατό ηλεκτρικές σκούπες δεν αλλάζω το σκουπόξυλό μου!...

(Από το «ici Paris»)

— Όπως βλέπετε δεσποίνες, υπάρχουν και καλά αφεντικά!...

(Από το «ici Paris»)

Η Επιστήμη ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΙ

Η συσκευή που μετράει τη φλόγα του

Μη νομίζετε ότι οι επιστήμονες ασχολούνται μόνο με τα σοβαρά πράγματα. Συμβαίνει συχνά να καταπιασθούν και μ' ελαφρότερα θέματα, όπως π. χ. με το φιλί.

Έχουν εργασθεί πράγματι επί πολλά μερόνυχτα, έχουν κάμει συστηματικές έρευνες και πειράματα κι' έχουν επινοήσει ειδικές μετρήσεις, για ν' ανακαλύψουν όλα τα μυστικά του φιλιού των ερωτευμένων. Ας ιδούμε μερικά απ' τα πιο ενδιαφέροντα συμπεράσματα που κατέληξαν:

1) Τί συμβαίνει όταν ένας άντρας φιλάει μία γυναίκα;

Αν είναι πραγματικό φιλί, αν δεν δίνεται δηλαδή έτσι για να περάσει η ώρα ή για τυχαίο χαιρετισμό, φέρνει αληθινή αναστάτωση στον οργανισμό. Όπως βρήκε ο βιοχημικός δόκτωρ Ήρλ Άρνοου, όταν ένωθούν τα ανδρικά χείλη με τα γυναικεία σ' ένα φλογερό φιλί, ο πιτυρεϊδής αδην παράγει άμέσως μία όρμηση, που διεγείρει τους επινεφριδείς αδένες και τους κάνει να παραγάγουν κι' αυτοί άλλες όρμονες.

Ανεβαίνει τότε άπότομα η πίεσις του αίματος, ελαττώνονται πολύ τα λευκά αιμοσφαίρια, ο σφυγμός γίνεται ταχύτερος, καθώς κι' οι καρδιακοί παλμοί, οι πόροι του δέρματος ανοίγουν και σχηματίζονται σταγονίδια ιδρώτος. Αυτά κάνει το ερωτικό φιλί σ' όλο τον οργανισμό μας... έκτός απ' τη ζάλη που μας φέρνει στο κεφάλι!

2) Η γυναίκα εύχαριστείται απ' το φιλί όσο κι' ο άντρας;

Φαίνεται ότι το φιλί επηρεάζει λιγότερο το γυναικείο οργανισμό, παρά τον ανδρικό. Αν όμως η γυναίκα συμβεί νάναι αληθινά ερωτευμένη, τότε συμβαίνει το αντίθετο: Συνταράζεται απ' το φιλί πιο πολύ παρ' όσο ο άντρας. Ο καθηγητής της ψυχολογίας του Κολλεγίου της Πενσυλβανίας δόκτωρ Κλίφορντ Άνταμς διαπίστωσε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των πολύ νέων κοριτσιών (κάτω των 20 ετών) δεν εύχαριστούνται καθόλου απ' τα φιλία, κι' όμως τα μοιράζουν σπάταλα «γιατί τα ζητούν οι άντρες».

3) Υπό τις ίδιες συνθήκες, φιλάει πιο εύχαριστα μία ξανθή, μία

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος — Μαειντήρ. Λέχεται 9—12 και 4—6 ως και επί συνευνέμει. Χαρ. Τρικαύπη 113 Τηλέφ. 63-685.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Τσαντίν

ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Διά ν' γίνετε επιστήμονες μοδίστες έγγραφτε εϊς τα ι-διαίτερα γκούπ του Οίκου μας. Θα εϊσθε τέλειες εντός 15 ημερών, να κόβετε με τα τελειότερα συστήματα των Παρισίων τα δυσκολότερα μοντέλα.

Ζαπονέ, ρεγκλάν, κιμονό χωρίς πρόσες. Εφαρμογή τελεία. ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15 (Νέα Φιλαδέλφεια)

μελαχροινή ή μιά κοκκινομαλλούσα;

Αυτό εξαρτάται απ' τις ιδιαίτερες προτιμήσεις του κάθε άντρα. Οι μελαχροίνοι ενδιαφέρονται περισσότερο για τις μελαχροίνες κι' οι ξανθοί για τις ξανθές. Σπάνια «έλκονται τα αντίθετα» (όπως πιστεύει όλος ο κόσμος). Συνήθως, άντρες και γυναίκες ερωτεύονται και παντρεύονται με πρόσωπα ίδιου τύπου με το δικό τους. Αυτός ο κανόνας ισχύει επίσης για το άνάστημα, την ιδιοσυγκρασία και την αντίληψη.

4) Για νάνε τελείο το φιλί, πρέπει τα μάτια να κλείνουν ή να μένουν ανοιχτά;

Οι ειδικοί διαφωνούν σ' αυτό το ζήτημα. Ο καθηγητής Έμιλ Μαλεσπίν, Γάλλος ψυχολόγος που ασχολήθηκε συστηματικά με τα φιλία, συνιστά να μένουν ανοιχτά τα μάτια, για ν' συμπληρώνει και η δράσις τα συναισθήματα της άφης. Ακόμη καλύτερο είναι — λέει — αν συνεργάζεται κι' η άκοή. Μιά γλυκειά και ήδυπαθής μουσική π. χ. κάνει τα χείλη να μισανούγουν κι' αυξάνει τη γλώσσα του φιλιού.

Ο δόκτωρ Φίνκ όμως έχει την αντίθετη γνώμη. Πιστεύει ότι, κλείνοντας τα μάτια του, απομονώνεται κανείς απ' τον άλλο κόσμο και συγκεντρώνεται περισσότερο στο φιλί που δίνει και παίρνει.

Ο δόκτωρ Φίνκ έκαμε και μία άλλη ανακάλυψη, με τα πειράματά του: ότι τα φιλία στα μικρά παιδιά αυξάνουν το συναισθημα της άσφαλείας των. Το αντίθετο όμως συμβαίνει, όταν τα χείλη που τα φιλούν μυρίζουν καπνό. Κάποτε μάλιστα, τα παιδιά αισθάνονται αληθινή αντίπαθεια για τους γονείς τους που καπνίζουν. Άλλα και στα ερωτικά ζευγάρια ή στα άνδρουνια, αν ο ένας καπνίζει κι' ο άλλος όχι, ελαττώνεται πολύ η εύχαριστησι του φιλιού. Να γιατί ο δόκτωρ Φίνκ συνιστά στους καπνιστάς να μασάνε κάτι για ν' ξεμυρίζη το στόμα τους, αν τυχόν δεν καπνίζουν η γυναίκα τους ή η φιλενάδισσα τους...

5) Μπορεί να μετρηθεί επιστημονικά ή «δύναμι» ενός φιλιού;

Υπάρχει γι' αυτό το σκοπό μία ηλεκτρική συσκευή, το «φιλημάτμετρον», έφεύσεις του καθηγητού της φυσικής Λόβινγκ, του Πανεπιστημίου του Ρίτσμοντ. Δυό ηλεκτρόδια προσεγγίζονται στο ζευγάρι που φιλιέται, κι' ο χειριστής της συσκευής διαβάζει τις ενδείξεις της, που ανταποκρίνονται στη φλόγα των φιλιών.

Διαπιστώθηκε έτσι ότι υπάρχουν γυναίκες που, με την απλή έπαφή των χειλιών τους πάνω στ' αντρικά, κάνουν ν' άφαση ο δείκτης της συσκευής στον αριθμό 13.000. Αντίθετως, με άλλες, ακόμη κι' ένα παρατεταμένο φιλί δεν σπράχνει το δείκτη πιο πέρα απ' τον αριθμό 6.000. Φυσικά, ή ίδια γυναίκα, μ' άλλον άντρα, μπορεί ν' ανταλλάξει φιλί πιο θερμό ή πιο ψυχρό.

Ποιά όμως δίνει πιο θερμό φιλί; Η μελαχροινή ή ξανθή ή η κοκκινομαλλούσα; Δεν μάς το είπαν, οι κ. καθηγητά. Χρειάζεται προσωπική... πείρα!

Μισούσε τα παιδιά

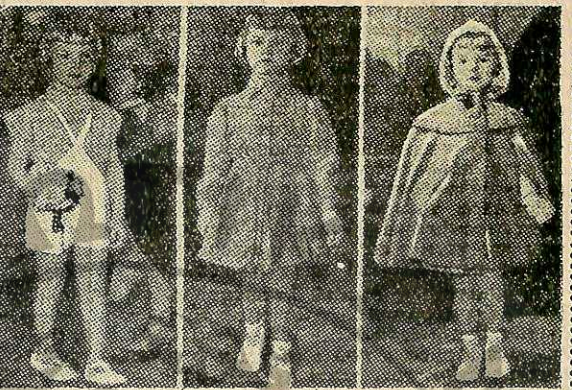
Ο Άγγλος θεατρικός συγγραφέας Τζέιμς Μπάρι, ο δημιουργός του παιδικού άριστουργήματος «Πήτερ Πάν», ο άνθρωπος που είχε γίνει το είδαλο εκατομμυρίων παιδιών, μισούσε τα παιδιά — δηλαδή την συντροφιά τους — όσο κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο.

Ποτέ στη ζωή του δεν πλησίασε παιδί... ακόμα και όταν ο ίδιος ήταν παιδί.

Ο ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ

Ο φτωχός αυτός χαρικός, όνόματι Λωράν Καντού - Καρασσόνε και ηλικίας 67 χρόνων, έγινε από τη μία μέρα στην άλλη ο πιο πλούσιος άνθρωπος της Γαλλίας. Ζούσε μαζί με τη γυναίκα του και τα έξη του παιδιά σ' ένα μικρό χωριό κι' εργαζόταν σκληρά για ν' εξασφαλίση το ψωμί της οικογενείας του. Ο Λωράν είχε έναν αδελφό που έφυγε μία μέρα για το Μεξικό. Του έγραψε μόνο μία φορά για ν' απηγάς στο ράντσο που είχε αγοράσει βρήθκαν κοιτάσματα πετρελαίου. Τον περασμένο Δεκέμβριο ο Λωράν, ο μόνος κληρονόμος του ξενητεμένου, πληροφορήθηκε ότι ο αδελφός του είχε πεθάνει και ότι ή περιουσία του ανερχόταν σε έκατο εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή 38 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ο γνωστός Παριζιάνος ράφτης Ζαν Σιλβάν, σχεδίασε τ' άνοιξιάνικα αυτά μοντέλα παιδικών φορεμάτων και τους έδωσε το όνομα ενός γνωστού γαλλικού τραγουδιού: «Il pleut bergère». Τα λανσάρι ή μικρούλα Μαρού, που εϊνε μόλις 4 ετών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ή Μαρού εϊνε το μικρότερο «αμανέν» του κόσμου.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ

Η πιο πρακτική κρεμάστρα για τα ρούχα εϊνε αυτή που κατασκεύασε ένας Αμερικανός. Έχει προσαρμοσμένες στις άκρες της δυό βούρτσες, με τις οποίες μπορεί κανείς και ν' ξεσκονισή το κουτούμι του.

Ὁ πολὺπλοκὸς καὶ ἐλαττωματικὸς ὁργανισμὸς τοῦ

This anatomical diagram features a central male figure with eight numbered callouts, each pointing to a specific body part and linked to a corresponding symbol in a box:

- 1**: Points to the head/neck area, with a symbol of a head in profile.
- 2**: Points to the upper arm/shoulder area, with a symbol of a coiled snake.
- 3**: Points to the forearm area, with a symbol of a bone.
- 4**: Points to the foot, with a symbol of a foot.
- 5**: Points to the chest area, with a symbol of a person on a throne.
- 6**: Points to the waist area, with a symbol of a sailboat.
- 7**: Points to the hip area, with a symbol of a person sitting.
- 8**: Points to the leg area, with a symbol of a person standing.

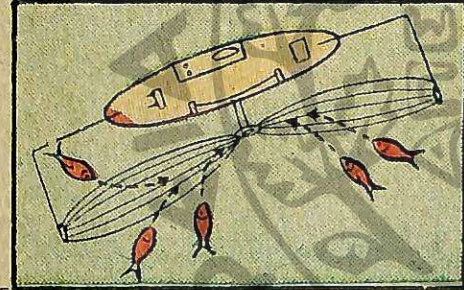
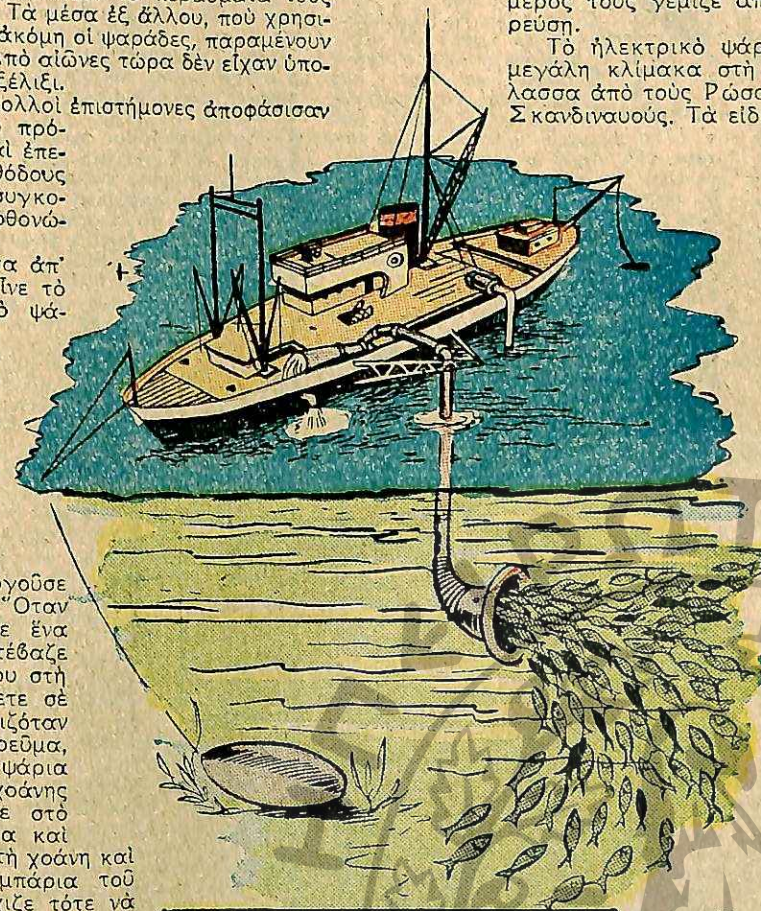
Ἄλλ' ἄς σταματήσωμε. Οἱ ἀτέλεις
τοῦ ὁργανισμοῦ μας δὲν ἔχουν τέλος..

Ἔξῃ χαρακτηριστικὰ γνῶρίσματα

«Ἀλλὰ καὶ τὸ περιβαλλὼν παίζει σπουδαίον ρόλο. Ἡ ἐπίδρασις τῆς «πράξης» στὸ παιδί εἶναι πολὺ ἰσχυρή. Καὶ δὲν θὰ κἀναι τίποτε ἡ οἰκογένεια μόνη τῆς, οὔτε τὸ σχολεῖο, οὔτε ἡ ἐκκλησία, ἀν δὲν ὑπάρξη ἕνα ὑγιὲς κλίμα πού δημιουργεῖται ἀπ' τοὺς ἑαυτοὺς αὐτοὺς παράγοντες μαζί.

Για ν' αποκλείουν όμως αυτό το
 ενδεχόμενο, οι Γερμανοί έπιστήμο-
 νες κατέφυγαν στο ηλεκτρικό
 ρεύμα, πού, όπως απέδειξαν τα
 γεγόμενα πειράματα, είχε την
 ιδιότητα να ζαλίζει τα ψάρια και
 να τα κάνουν ανίκανα ν' αντιδρά-
 σουν. Στην άρχη χορηγοποιή-
 ταν το ηλεκτρικό ρεύμα ζαλίζει
 φανταία κατόπιν στο εσωτερικό
 φαίνεται στην εικόνα, από
 μνη του πλοίου ριπτόντα α-
 δία, πού φορτίοντα με ηλεκ-
 τρισμό πού περι-

Τὸ ψάρι τῆς τράτας, τῶν παραγομένων, τῆς πετονιάς θὰ εἶναι πάντα πρῶτο νόστιμο, πρῶτο περιζήτητο. Κί' ἔπειτα ἀρκετὰ ἔχουμε μηχανοπολίτη. Ἄς παραμείνουν μερικὲς γαλήνιες γωνίες τῆς γῆς μακρὰν τῆς προόδου, μακρὰν τῆς ἀναρροφητικῆς χόανης, πού θυμίζει τὴν ἡλεκτρικὴν σκούπην!

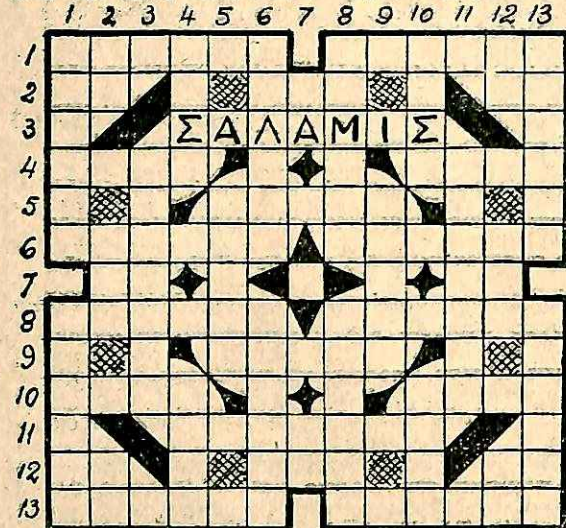
Το ηλεκτρικό ρεύμα ζαλίζει τα ψάρια, που «άνορρο-φώντας» κατόπιν τού εσθωταρικού της χάρσιν. Όπως φαίνεται στην εικόνα, από την πλώρη και την πρύμνη του πλοίου ρίπτονται στη θάλασσα δύο ηλεκτρόδια, που φορτίζουν με ηλεκτρικό ρεύμα την περιοχή που περικλείουν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΑΝΩ ΚΩΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

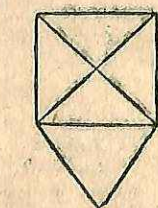
Αντί να σας δώσω τις εξηγήσεις των διαφορών λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνω τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως κατά σειρά εμφάνισης.

νιστές τους μέσα σ' αυτό, αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη «ΣΑΛΑΜΙΣ» που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσει στην τοποθέτηση όλων των άλλων.
ΑΛΛΗ — ΑΜΥΝΑ — ΑΝΙΑΤΑ
— ΑΡΠΑ — ΑΣ — ΑΤΜΟΣ — ΑΤΟΝΑ — ΑΦΗ.

ΔΑΝΑΟΣ — ΔΗΜΙΟΣ.
ΕΘΙΜΟΝ — ΕΝΕΣΙΣ — ΕΥΘΥΜΙΑ.
ΗΜΑΣ.
ΙΕΡΑ — ΙΣ — ΙΣΟ — ΙΤ.
ΚΙΜΟΝΟ — ΚΡΑΝΟΣ.
ΜΑΝΑ — ΜΑΡΑ — ΜΕΛΙΣΣΑ.
ΝΗΣΙ — ΝΟ — ΝΤΑΛΙΑ — ΝΤΙ.
ΟΜΑΛΟΣ — ΟΗ — ΟΣ — ΟΤΙ.
ΠΑΤΑΤΑ — ΠΙΣΤΟΣ — ΠΡΙΑΜΟΣ.
ΣΑΛΑΤΑ — ΣΠΑΘΙΑ — ΣΠΑΡΤΑ — ΣΠΙΘΑ — ΣΟΝΑΤΑ — ΣΤ — ΣΤΑΣΙΣ.
ΤΑ — ΤΙ — ΤΟΣΑ — ΤΤ.
ΥΣ.
ΦΑ.

Κ. ΝΙΚ.

Μονοκοντυλιά

Μπορείτε να ζωγραφίσετε αυτό το σχήμα με μονοκοντυλιά, χωρίς δηλαδή να σηκώσετε καθόλου το μολύβι σας και χωρίς να περάσετε δύο φορές απ' την ίδια γραμμή;

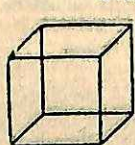
Κάνετε για ντέτεκτιβ;

Θέλετε να μάθετε αν έχετε κλίση προς το επάγγελμα του ντέτεκτιβ, μαζί με τις απαιτούμενες στοιχειώδεις γνώσεις; Προσπαθήστε ν' απαντήσετε σωστά στις παρακάτω ερωτήσεις:

- 1) Από μια σφαίρα που βρέθηκε μέσα στο πτώμα του θύματος, μπορεί να εξακριβωθεί αν ρίχθηκε με βεβόληδεν Σμιθ ή Κόλτ;
- 2) Υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν, ότι ο νεκρός αυτόκτονησε στράγγαλιζόμενος με τα ίδια του τα χέρια. Είναι δυνατόν, αυτό;
- 3) Όταν έβγαλαν το πτώμα απ' τη λίμνη, δεν βρήκαν νερό μέσα στους πνεύμονές του. Αυτό αποδεικνύει ότι ο θάνατος είχε επέλθει πριν πετάξουν το πτώμα στο νερό; Ένα... θαύμα!

Βάζετε στοίχημα με τους φίλους σας ότι μπορείτε να μεταβάλετε το κρασί σε νερό. Παίρνετε δυο ποτήρια ίδιου μεγέθους και σχήματος και γεμίζετε το ένα με κρασί και τ' άλλο με νερό. Σκεπάζετε το ποτήρι του νερού μ' ένα λεπτό χαρτονάκι, ύστερα το γυρίζετε ανάποδα και το στήνετε πάνω απ' το ποτήρι του κρασιού, έτσι ώστε να εφευριστούν ακριβώς τα χείλη τους. Κατόπιν τραβάτε σιγά και προσεκτικά, προς τα έξω το χαρτονάκι, έτσι ώστε να μείνει προς το ένα μέρος του κενό μισού πόντου ανάμεσα σ' αυτό και στο χείλος των ποτηρίων. Από εκεί λοιπόν θ' αρχίσει να κατεβαίνει σιγά - σιγά το νερό και ν' αντικαθίστα το κρασί, το οποίο θ' ανεβαίνει στο άνω ποτήρι.

Όπτικo παίγνιδι

Κυττάχτε επίμονα για λίγη ώρα αυτό τον κύβο. Θα τον δείτε ξαφνικά ν' αναποδογυρίζεται, νύχκει και δηλαδή προς το μέρος σας ή πλευρά του την οποία βλέπατε αρχικά στο βάθος.

Η συνταγή του κέικ

Οι επισκέπτες μιας κυρίας την έπείζαν να τους δώσει τη συνταγή του ωραίου κέικ που τους είχε προσφέρει. Κι' εκείνη τους είπε: — "Αν μεταχειρίζομαι τριπλάσια αυγά απ' όσα μεταχειρίστηκα, θα είχα μεταχειρισθεί τόσα αυγά παραπάνω απ' όσα ντουζίνα, όσα παραπάνω απ' τη ντουζίνα είναι τ' αυγά που μεταχειρίστηκα πραγματικά. Πόσα αυγά έβαλε στο κέικ ή κυρία;

Με δυο μολύβια

"Εχουμε συνηθίσει να υπολογίζουμε τη θέση και την απόσταση των αντικειμένων χρησιμοποιώντας και τα δυο μολύβια μας συγχρόνως. Όταν βλέπουμε με το ένα μόνο, δυσκολευόμαστε αρκετά. Για να βεβαιωθείτε γι' αυτό, κάνετε το εξής παίγνιδάκι: Κλείστε τα ένα σας μάτι και, κρατώντας σε κάθε χέρι σας ένα μολύβι (με τους άγκυλνες σας λυγισμένους) προσπαθήστε ν' αγγίξετε τις μύτες τους, τη μία με την άλλη. Θα διαπιστώσετε ότι δεν είναι πολύ εύκολο.

Οι λύσεις στη σελ. 92

Το οίνιγμα της Σελήνης

Μια ανεξήγητη οπτική απάτη

Παρ' όλες τις προόδους της 'Επιστήμης, έχουν μείνει αλυτα ακόμη πολλά προβλήματα της φύσεως, που αφορούν ωστόσο κοινά φαινόμενα της καθημερινής ζωής. Ένα απ' αυτά λοιπόν, που έχει κάνει τους επιστήμονες να βασανίσουν ανώφελα το μυαλό τους, είναι η φαινομενική μεταβολή του μεγέθους της Σελήνης, απ' όπου θα ανατείλη ως πού να φτάση ψηλά στον ουρανό.

Ξέρουμε όλοι εκ πείρας ότι, όταν ξεπροβάλλει απ' τον ορίζοντα, η Σελήνη μάς φαίνεται τριπλασία περίπου στο μέγεθος απ' όσο όταν βρίσκεται πάνω απ' το κεφάλι μας.

Κι' όμως, οι επιστήμονες ξέρουν πολύ καλά ότι ο δορυφόρος μας δεν αλλάζει καθόλου διάστάσεις, σ' ολόκληρη την τροχιά του. Θα ήταν άλλωστε άνοησία να πιστέψω κανείς το αντίθετο.

Πρέπει λοιπόν να παραδεχθούμε ότι η Σελήνη στον ορίζοντα μάς φαίνεται μεγαλύτερη επειδή βρίσκεται πιο κοντά μας; Μά, μ' αυτό το συλλογισμό θαπρέπε απεναντίας να φαίνεται πιο μεγάλη όταν ανεβή ψηλά στον ουρανό, γιατί τότε μάς πλησιάζει κατά 6.500 χιλιόμετρα περίπου!

Δεν μένει λοιπόν άλλη εξήγηση, παρά ότι προκειται για οπτική απάτη. Το περιεργό δε είναι ότι η απάτη αυτή δεν μπορεί να εξηλασθή, τη φωτογραφική ή την κινηματογραφική μηχανή, όπως το μάτι μας. Πράγματι, ένα φιλμ όλης της διαδρομής της Σελήνης μάς την παρουσιάζει με το ίδιο μέγεθος παντού σ' όλα τα σημεία του ουρανού απ' όλες τις πλευρές.

Οι αστρονόμοι προσπαθούν μάταια, από αιώνες τώρα, να εξηγήσουν επιστημονικά αυτή την οπτική απάτη. Μερικοί έκαναν τη σκέψη ότι η Σελήνη μάς φαίνεται μεγαλύτερη στον ορίζοντα, επειδή τη συγκρίνουμε με τα δέντρα, τα κτίρια, κλπ., που βρίσκονται στην ίδια οπτική γραμμή, ενώ ψηλά στον ουρανό δεν υπάρχουν βεβαίως τέτοια μέτρα συγκρίσεως, όπως είναι γνωστό.

"Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι τα μόρια της σκόνης που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα, αλλοιώνουν την εικόνα της Σελήνης στον ορίζοντα και τη δείχνουν μεγαλύτερη. "Αν όμως αληθευε αυτό, θαπρέπε να φαίνεται πιο μεγάλη και στο φιλμ που προαναφέραμε. Επίσης, δεν θαπρέπε να παρατηρήται το φαινόμενο αυτό στον ωκεανό, όπου δεν υπάρχει καθόλου σκόνη.

"Αλλά κι' η πρώτη εξήγηση αποδεικνύεται λανθασμένη, εφ' όσον δεν υπάρχουν ούτε δέντρα ή στίπια στον ωκεανό, κι' όμως οι θαλασσοπόροι βλέπουν μεγαλύτερη τη Σελήνη στον ορίζοντα.

"Έχει παρατηρηθεί ότι η Σελήνη στον ορίζοντα μάς φαίνεται κανονικού μεγέθους, αν την κυττάξουμε μέσα από ένα σωλήνα, ή μέσα από ένα κύκλο που σχηματίζουμε με τον αντίχειρά και το δείκτη του χεριού μας. Το ίδιο συμβαίνει, αν σκύψουμε χαμηλά και κυττάξουμε τη Σελήνη ανάμεσα στα πόδια μας. Επίσης, αν σκεπάζουμε το ένα μάτι μας και κυττάξουμε με τ' άλλο επί πολλήν ώρα τη Σελήνη που ανατέλλει, η οπτική απάτη χάνεται σιγά - σιγά. Να γιατί οι μονοφθαλμοί δεν πέφτουν καθόλου θύματα αυτής της απάτης.

"Αν τώρα ξαπλωθούμε ανάσκελα και κυττάξουμε τη Σελήνη, όταν βρίσκεται ψηλά στον ουρανό, τη βλέπουμε μεγάλη σαν ν' ανατέλλει απ' τον ορίζοντα. Γιατί, στη θέση αυτή, τα μάτια μας έχουν την ίδια θέση όπως όταν στεκώμαστε όρθιοι και κυττάξουμε τη Σελήνη στον ορίζοντα.

Ποιά είναι λοιπόν η λύσις αυτού του μυστηρίου; Το μόνο που μπορούν ν' απαντήσουν με βεβαιότητα οι επιστήμονες, είναι ότι παίζει κάποιο ρόλο το άνεθασμα και το κατέβασμα των ματιών. Τίποτε περισσότερο...

ΟΟΟ

Τά... αδιόხριτα ακουστικά

Μια έκκλησία του Λόνγκ Μπής της Καλιφόρνιας εφευρίσθηκε μ' ένα αριθμό ακουστικών για τους βαρηχικούς, που λειτουργούσαν με ραδιοφωνικό σύστημα και προορίζονταν για να τους βοηθούν ν' ακούνε καθαρώτερα τη Θεία λειτουργία. Την πρώτη όμως ημέρα της χρησιμοποίησής τους, ο πάστορ παρατήρησε ότι εκείνοι που τα φορούσαν αρχίζουν να γελούν στη μέση της λειτουργίας! Θέλησε τότε να εξακριβώσει την αιτία αυτής της ανευλαθείας κι' ανακάλυψε ότι τα ακουστικά συνελάμβαναν... αστυνομικά ραδιοφωνικά μηνύματα και διάφορες άλλες εκπρομπές!

"Ωραία λοιπόν εφεύρεσι!

Η Χρυσόκαρδη

Το παρχαμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν μια βασιλοπούλα, που είχε χρυσή καρδιά, μα ήταν πολύ άσχημη. Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα αναγκάστηκαν να την κλείσουν σ' ένα δωμάτιο του παλατιού για να μη τη βλέπουν κανείς.

Η 'Ιζόλδη, έτσι έλεγαν τη βασιλοπούλα, μεγάλωσε εκεί μέσα μοναχούλα της ώπου μια μέρα είπε στους γονείς της: — Δεν μπορώ να κάθωμαι έτσι κλεισμένη. Αφήστε με να πάω στα ξένα να δω τη μοίρα μου.

Οι γονείς της της έδωσαν ένα σακκουλάκι φλουριά, την φίλησαν, της έδωσαν την εύχή τους και την αφήσαν να φύγει. Η βασιλοπούλα περπάτησε όλη τη νύχτα και, την άλλη μέρα, κοντά το μεσημέρι, συνάντησε μια καλή νεράιδα που της χάρισε ένα μπρούτζινο δαχτυλιδάκι, ένα άσπασμο μαχαιράκι κι' ένα χρυσό κουδούνάκι.

— Πάρε αυτά, της είπε, κι' όταν βρεθής σε ανάγκη θα σου κάνουν καλό.

Η 'Ιζόλδη συνέχισε το δρόμο της και το δρόμο έφτασε σ' ένα σπιτάκι στην καρδιά ενός απέραντου δάσους. Χτύπησε την πόρτα και ζήτησε μια άκρη να κοιμηθή. Το αντίδρυνό που έλαβε στο σπίτι τη δέχτηκε.

Ποιν πλαγιάση η 'Ιζόλδη κάθισε πλάι στο τζάκι και τους διηγήθηκε όλη την ιστορία της.

Τότε η γυναίκα πουχε σκληρή καρδιά, είπε στον άντρα της:

— Κάνε μου την τύχη μας! Θα ρίξουμε αυτή την ασχημομούρα, μόλις κοιμηθώ, στο σκοτεινό υπόγειο του σπιτιού μας και θα παρουσιάσουμε στο βασιλιά την κόρη μας, που είναι πολύ όμορφη, και θα του πούμε πως είναι η κόρη του η 'Ιζόλδη.

Εκείνος δέχτηκε. Μόλις έκλεισε τα μάτια της η άσχημη 'Ιζόλδη, με τη χρυσή καρδιά, την άρπαξαν και την πέταξαν στο υπόγειο.

Αμέσως κατόπιν ντύσανε τη κόρη τους με τα ρούχα της, την όρμηξαν ν' έλθει πη και τί θα κάνει κι' έφυγαν για την πολιτεία.

Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα τους δέχτηκαν στο παλάτι και πίστεψαν στα λόγια τους, όταν τους είπαν, ότι μια καλή νεράιδα χάρισε ασύγκριτη όμορφη στην 'Ιζόλδη τους.

— Ναί, έτσι είναι! φώναξε η κόρη και ρίχτηκε στην αγκαλιά του βασιλιά και της βασίλισσας.

Στο μεταξύ αυτό, η καυμένη η 'Ιζόλδη, κλεισμένη στο σκοτεινό υπόγειο θρηνούσε τη μοίρα της. Σε μια στιγμή θυμήθηκε τα δώρα της καλής νεράιδας. Έσκυψε, φίλησε το μπρούτζινο δαχτυλιδάκι και το ρώτησε:

— Μπορώ να δω από δω μέσα, δαχτυλιδάκι μου;

— Το άσπασμο μαχαιράκι θα σε βοηθήσει, απάντησε το δαχτυλιδάκι.

Κι' αμέσως μίλησε από το μαχαιράκι μ' ανθρωπινή λαλιά:

— Σφίξε με στο χέρι σου και χτύπα στη βαρεία πόρτα του υπογείου!

Με το πρώτο χτύπημα η πόρτα σωριάστηκε κάτω.

Η 'Ιζόλδη βγήκε έξω κι' άρχισε να τρέχει φοβισμένη. Περπάτησε μερουνχτα, έφτασε σε μια πολιτεία και κάθισε έξω από το βασιλικό περιβόλι.

Το βασιλόπουλο που κυνηγούσε αυτή τη στιγμή, μόλις την αντίκρυσε, φώναξε:

— Πά! πά! τι άσχημη κοπέλλα!

Η 25η Μαρτίου

Το πειγματάκι σας

Τέτοιαν ημέρα διάλεξε η σπλαχνική Μαρία να μιλή στον κύριο του παντός που τ' άγαπήσει (ψυχή έμφυτων): «Κύττα στη γη τους Χριστιανούς που μ' έμα γιορτάζουν σήμερα, πόση σκληραία (άπειρη λατρεία (πλακώνει!»)

Και πνεύμα θείο χύθηκε με μιάς εις την άγία ψυχή του ενδόξου Γερμανού π' άτρόμητος το ξακουστό το λάβαρο κι' από την έκκλησία (κλησία πρώτος προβαίνει αγωνιστής και πρώτος (ξυπαθαίνει).

Φεύγουν απ' όλες τις μεριές οι Τούρκοι (τρομαγμένοι) ενώ προσφέρει ο Γερμανός κι' ήλλογον ει (άλλοι) τον όρκο π' όλην έσσειε βαθεία την οικουμένη (μεν).

Μέρα γλυκειά, μερα λαμπρή, μερα χαριτωμένη (χαριτωμένη) Κάθε φορά που η λάμψη σου στην εκκλησία (προβάλλει) πάντα με δάφνη ελεύθερη θα την ιδής (σταματήσει).

Γ. ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Η 'Ιζόλδη που τ' άκουσε, έφυγε τρεχάτη, έφθασε κοντά σε μια λίμνη, κάθισε κι' άρχισε να κλαίει.

Ξαφνικά, άκουσε μια φωνή πλάι της:

— Τι έχεις και κλαίς κόρη μου;

— Ήταν η καλόκαρδη νεράιδα. Μόλις άκουσε τον καυμό της κοπέλλας, της είπε:

— Έλα μαζί μου και σε λίγο θα είσαι το πιο όμορφο κορίτσι του κόσμου.

Φτάσανε σε μια σπηλιά και σταθήκανε.

— Εδώ μέσα, της είπε η νεράιδα, θρίσκει η κρυσταλλίνη πηγή της αθάνατης όμορφιάς. Όποιος λουστή στα νερά της γίνεται πεντάμορφος. Μά τη πηγή τη φυλάει ένας δράκοντας. Μόλις μπεις μέσα, χτύπα το χρυσό σου κουδούνάκι. Θα παρουσιαστή ο δράκοντας κι' αμέσως μόλις ανοίξη το στόμα του, ρίχτο μέσα το μπρούτζινο δαχτυλιδάκι σου. Θα μείνη έτσι ακίνητος. Πλησίασε τότε, κάρφωσε το άσπασμο σου μαχαιράκι στο κεφάλι του και θα ψοφήσει.

Η 'Ιζόλδη άκούθησε τις συμβουλές της νεράιδας, κι' όταν βγήκε απ' τη σπηλιά άστραφτε από την όμορφη σαν τον ήλιο.

Αμέσως ύστερα πήρε το δρόμο και γύρισε στους γονείς της. Μόλις έφτασε κοντά στο παλάτι φώναξε με πόνο:

— Καλή μου νεράιδα, έσύ που μου χάρισε τόση όμορφη κάμε με για μια ώρα μόνο άσχημη. Είναι η τελευταία χάρη που σου ζητώ.

Η νεράιδα την άκουσε, της έκανε τη χάρη κι' έτσι μόλις μπήκε στο παλάτι τη γνώρισαν αμέσως οι γονείς της και την έσφιξαν στην αγκαλιά τους.

Η 'Ιζόλδη τους διηγήθηκε όσα τράβηξε κι' όσα να τελειώση, ξανάγινε όμορφη. Τότε ο βασιλιάς διατάξε να διώξουν την ψεύτικη βασιλοπούλα κι' έστειλε προξενιτάδες στο βασιλόπουλο, που είχε δη ή κόρη του να κυνηγή στον κήπο του.

Το βασιλόπουλο μόλις αντίκρυσε την 'Ιζόλδη θαμνώθηκε από την όμορφη της. Έγιναν σε λίγες μέρες οι γάμοι τους κι' έζησαν καλά και μετ' καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τά ποντίκια

Η ιστοριοϋλά σας

Ο Γιαννάκης μπήκε γκαρσόνι σ' ένα συννοικιακό ξενοδοχείο.

Ένα πρωί άκούει τον πελάτη του 23 να φωνάζει:

— Γκαρσόν!... Γκαρσόν!...

Τρέχει άμέσως στο δωμάτιο του πελάτη και τον ρωτάει:

— Τι θέλει ο κύριος;

— Τι είδους ξενοδοχείο είναι το δικό σας; Πάνε κι' έρχονται τα ποντίκια ανάμεσα στα πόδια μας!...

Κι' ο Γιαννάκης βγαίνει στο διάδρομο και φωνάζει:

— Μια γάτα στο 23, άμέσως!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Η μαμά μαλλώνει το αγοράκι της γιατί έπεσε στο δρόμο κι' έσχιζε το παντελόνι του.

— Απρόσεχτο, παιδί! Κατέστρεψες το παντελόνι σου που ήταν όλοκαίνουργο!

— Όχι, μαμά, δεν είμαι απρόσεχτος!

Έγώ το κατάλαβα όταν έπεσα, αλλά... δεν πρόφτανα να το βγάλω!...

Μια κυρία που βρίσκεται σε ενδιαφέρουσα κατάσταση λείει στη μικρή κορούλα της:

— Φανούλα, σε λίγες μέρες θ' άποχτήσης ένα αδελφάκι. Τι προτιμάς να είναι αδελφούλης η αδελφούλα;

Και η Φανούλα ύστερ' από μικρή σκέψη:

— Έγώ προτιμώ να κάνης ένα κουνελάκι για να παίζω!...

Δάσκαλος: Το ξέρεις Τάκη πως με βαθμό 5 δεν προδιβάεσαι;

Τάκης: Το ξέρω, κύριε. Γι' αυτό κι' εγώ φρόντισα να πάρω 4!...

Μπαμπάς: Έβαλες γνώσι, Νίκο, να καθήσης μέσα;

Νίκος: Όχι, μπαμπά, έβαλα τα παπούτσια μου για να βγώ έξω!...

ΟΟΟ

Ήταν πολύ φρόνιμος ο Γιαννάκης, μαμάκα... Δεν κουνήθηκε ούτε βήμα απ' τη θέση του!...

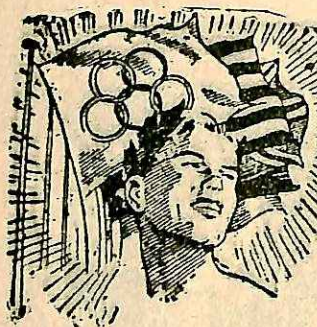

μέσα στα λονία
 ήπτε τη σημασία
 ευθείς ή ευαίσθη-
 αυτό το λόγο —
 ως — σās συμ-
 άπ' τὸ μυαλό
 ύτες και ν' ἀ-
 κόντα του σχο-
 γι α σ ε ρ ι
 ου ἀφήσατε ἀνεκ-
 εωκλήριτε. πῶς

Ο Διεθνής Χιμβόλ

ΕΛΛΑΣ - ΑΓΓΛΙΑ

Άγωνα εθνικών ομάδων αθλητισμού και ποδοσφαίρου

Μεγάλη συγκίνηση στους Έλληνες αθλητικούς κύκλους και γενικά σ' όλους τους Έλληνες φιλάθλους. Οι εθνικές ομάδες ποδοσφαίρου και αθλητισμού της 'Αγγλίας θαρθούν το 1951 στην Αθήνα, όπου και θα δώσουν αγώνες. 'Αν και δεν διευκρινίστηκε ακόμα πώς στην ομάδα θα περιληφθούν οι γνωστοί παγκόσμιοι ασσοί του ποδοσφαίρου Ράιμπεϊ, Φράνκλιν, Στρέϊν, Γουίλιαμς, Γουάτσον, 'Αστον, Μίλμπορν, Φίνλεϊ, Μόρτσον, Ρόουλεϊ, Ράιτ, Πόρσον και Φρόγκοτ, είναι φυσικό να προκαλέσει η εμφάνισή τους έστω και της Β' εθνικής αγγλικής ομάδας πανέλληνιο συναγερμό. Ο Γεν. Γραμματέας της 'Αγγλικής Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας Σέρ Ράουτ, που τιμήθηκε από τον Άγγλο Βασιλέα με τίτλο ευγενείας για τις υπηρεσίες του στο αγγλικό ποδοσφαίρο, εξέδωσε την ευγενική του πρόθεση να συμβάλει μ' όλες του τις δυνάμεις στην έπαφή αγγλικού και ελληνικού ποδοσφαίρου.

Στην κατατόπιση των Άγγλων ιδρυτών του αθλητισμού και του ποδοσφαίρου συνέβαλαν εξαιρετικά δυο λαμπροί Άγγλοι Φιλέλληνες και εξαιρετικοί «σπορτςμεν», ο κ. Τέιθαμ, αντιπρόσωπος του Βρετανικού Συμβουλίου στην Ελλάδα και παλιός αθλητής του 'Αχιλλέως του Λονδίνου και ο κ. Χέμπελγουέιτ, γραμματέας της 'Υπηρεσίας Πληροφο-

ών της Βρετανικής Πρεσβείας.

Με πρόθεση να συσφίσουν τους Βρεταννοελληνικούς δεσμούς και στο αθλητικό πεδίο οι κ. κ. Τέιθαμ και Χέμπελγουέιτ είχαν την πρωτοβουλία να απευθυνθούν στην 'Αγγλική Μητρόπολη και να ζητήσουν τον καταρτισμό σχετικού προγράμματος ελληνοαγγλικών αγώνων ποδοσφαίρου και αθλητισμού.

Ασφαλώς, δεν είναι δυνατόν, παρά στις ενέργειές τους να οφείλονται, αν και δεν θέλουν από μετριοφροσύνη να το δηλώσουν κατηγορηματικά, και το δριστηκό κλείσιμο της συναντήσεως των εθνικών αθλητικών ομάδων 'Ελλάδος-Άγγλίας το 1951 στο Παναθηναϊκό Στάδιο.

Ο Χόλντεν, ο περίφημος Άγγλος μαραθωνοδρόμος, 42 ετών, που μόλις προ 2 μηνών κέρδισε με εξαιρετικό ρεκόρ το Μαραθώνιο δρόμο της Βρετανικής Αυτοκρατορίας στο 'Οκλαντ της Νέας Ζηλανδίας θα είναι μεταξύ των εκλεκτών Άγγλων πρωταθλητών. Αναμφισβήτητα βάλει ο εξαιρετικός πρωταθλητής του 1 αγγλικού μιλίου (1609 μ.) Τζώρτζ Νάκεβιλ με ρεκόρ 2' 24" 8 στα 1000 μ. και 4' 08" 6 στα 1609 μ. Πρέπει επίσης να χαρούμε τον εξαιρετικό παλμό του αλτού Πάτερσον με ρεκόρ περί τα 2 μέτρα στο άλμα εις ύψος. 'Εξαιρετική εμφάνιση περιμένουμε και από τη Μαρήν Γκάρντνερ, την πρωταθλήτρια στο δρόμο 80 μ. μετ' εμπόδιων, που στους 'Ολυμπιακούς του Λονδίνου έφερε τον ίδιο χρόνο με την 'Ολυμπιονίκη Φάνυ Μπλάνκερς Κόεν. Η Γκάρντνερ, όπως θα μάθουμε, έγινε ευτυχισμένη μητέρα, μετά το γάμο της με τον εξαιρετικό προπονητή της 'Εθνικής αθλητικής ομάδας της 'Αγγλίας Ντάιμον.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι δρομείς έχουν μεγάλη καρδιά

Οι παρατηρήσεις που έγιναν σε 400 περίπου Φινλανδούς αθλητές επίθεσάν τους κάτι που είχε εξακριβωθεί από παρόμοιες έρευνες στις 'Ηνωμ. Πολιτείες: ότι δηλαδή οι δρομείς μεγάλων αποστάσεων έχουν σφυγμό πιο άργο. Οι σφύξεις τους είνε κατά μέσον όρον 51 στο λεπτό, ενώ το κανονικό για τους ενήλικους ανθρώπους είνε 72 στο λεπτό. 'Η διαφορά αυτή οφείλεται στο ότι οι αθληταί των δρόμων άτοχής έχουν καρδιά μεγαλύτερη απ' τη συνηθισμένη. Οι ίδιοι παρουσιάζουν αρτηριακή πίεση μικρότερη απ' τη φυσιολογική.

Γι' αυτό ασφαλώς αντέχουν και στις μεγάλες δοκιμασίες των αγωνισμάτων και των συγκινήσεων.

Υστερα από αναγκαστική άποχή, κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της, ξανάρχισε πάλι την αθλητική της προπόνηση υπό την επίβλεψη του άντρός της και προπονητού της και όπως ελπίζεται θα ξανάβρη πάλι την καλή της φόρμα και τα θαυμάσια ρεκόρ της.

Δεν έχει εξακριβωθεί αν στην ομάδα θα περιληφθούν και μερικοί ασσοί του αγγλικού αθλητισμού, που ανήκουν όμως στις Κτήσεις. 'Η παρουσία λ. χ. του Μάκ Ντόναλντ Μπέιλλυ στο Παναθηναϊκό Στάδιο, γνωστό από τα υπέροχα ρεκόρ του στους δρόμους ταχύτητας 100 και 200 μ., θα ενθουσίαζε τους φιλάθλους μας.

Είναι αλήθεια πως ούτε ο 'Ελληνικό Ποδοσφαίρο, ούτε ο 'Ελληνικός 'Αθλητισμός μπορούν να συναγωνισθούν τους Άγγλους πρωταθλητές του στίβου και του ποδοσφαίρου. Σκοπός όμως των συναντήσεων αυτών δεν είναι η νίκη, όπως το καταλαβαίνουν ακόμη και οι ανδρείοι του αθλητισμού. Πρόθεση των 'Ομοσπονδιών 'Αθλητισμού και Ποδοσφαίρου 'Ελλάδος και 'Αγγλίας είναι η ευρύτερη συσφίξις των αθλητικών δεσμών μεταξύ των δυο φίλων χωρών, αλλά και η καλλιέργεια στενότερης αθλητικής φιλίας μεταξύ των δυο νεολαίων 'Αγγλίας και 'Ελλάδος. Τα τεχνικά ακόμη μαθήματα που θαχούν την ευκαιρία να πάρουν οι Έλληνες πρωταθληταί από τους Άγγλους συναδέλφους των δικαιολογούν και μόνον αυτά την πικρία που θα αισθανθούν μερικοί από την ήττα των ομάδων μας.

Ας ευχηθούμε μονάχα οι αθλητικοί δεσμοί 'Ελλάδος-Άγγλίας να μην περιορισθούν αποκλειστικά στο ποδοσφαίρο και στον αθλητισμό, αλλά να επεκταθούν και σ' άλλα αθλήματα, όπως στην κωπηλασία, την ποδηλασία, την πυγμαχία, κλπ., όπου και έχουμε εξ ίσου ανάγκη των αθλητικών φώτων τους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι δρομείς έχουν μεγάλη καρδιά

Οι παρατηρήσεις που έγιναν σε 400 περίπου Φινλανδούς αθλητές επίθεσάν τους κάτι που είχε εξακριβωθεί από παρόμοιες έρευνες στις 'Ηνωμ. Πολιτείες: ότι δηλαδή οι δρομείς μεγάλων αποστάσεων έχουν σφυγμό πιο άργο. Οι σφύξεις τους είνε κατά μέσον όρον 51 στο λεπτό, ενώ το κανονικό για τους ενήλικους ανθρώπους είνε 72 στο λεπτό. 'Η διαφορά αυτή οφείλεται στο ότι οι αθληταί των δρόμων άτοχής έχουν καρδιά μεγαλύτερη απ' τη συνηθισμένη. Οι ίδιοι παρουσιάζουν αρτηριακή πίεση μικρότερη απ' τη φυσιολογική.

Γι' αυτό ασφαλώς αντέχουν και στις μεγάλες δοκιμασίες των αγωνισμάτων και των συγκινήσεων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω κάτω σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΠΙΣΤΟΣ — ΔΑΝΑΟΣ. 2. ΑΣ — ΑΦΗ — ΝΟ. 3. ΣΑΛΑΜΙΣ. 4. ΑΡΠΑ — ΙΕΡΑ. 5. ΑΤΜΟΣ. 6. ΑΝΙΑΤΑ — ΣΠΑΘΙΑ. 7. ΤΑ — ΥΣ. 8. ΚΙΜΟΝΟ — ΕΘΙΜΟΝ. 9. ΑΜΥΝΑ. 10. ΑΛΣΗ — ΜΑΝΑ. 11. ΜΕΛΙΣΣΑ. 12. ΟΣ — ΟΤΙ — ΤΙ. 13. ΣΤΑΣΙΣ — ΣΠΑΡΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΠΑΤΑΤΑ — ΚΡΑΝΟΣ. 2. ΙΣ — ΝΤΙ — ΣΤ. 3. ΠΡΙΑΜΟΣ. 4. ΤΟΣΑ — ΗΜΑΣ. 5. ΑΤΟΝΑ. 6. ΣΑΛΑΤΑ — ΟΜΑΛΟΣ. 7. ΦΑ — ΙΤ. 8. ΔΗΜΙΟΣ — ΕΝΕΣΙΣ. 9. ΣΠΙΘΑ. 10. ΝΗΣΙ — ΜΑΡΑ. 11. ΕΥΘΥΜΙΑ. 12. ΟΝ — ΙΣΟ — ΤΤ. 13. ΣΟΝΑΤΑ — ΝΑΛΙΑ.

Ερωτήσεις
1) 'Η πριγκίπισσα 'Ελισάβετ, ο πρίγκιπ Κάρλος, η πριγκίπισσα Μάργκαρετ, ο δούξ της Γκλόστερ και οι δυο γιοί του. 2) Το κόκκινο, το πράσινο και το ιώδες. 3) Γιατί περιέχουν θερμό αέρα των πνευμόνων, ελαφρότερο απ' τον εξωτερικό.

Μενεχοντυλιό
'Αρχίζοντας από πάνω, σημειάζετε πρώτα ένα Ζ, έπειτα το V του κάτω μέρους του σχήματος και κατόπιν τις τρεις υπόλοιπες γραμμές.

Κάνετε νιά ντέκτιβ:
1) Ναι. Το περιστρόφο Σμιθ αφίνει πάνω στη σφαίρα ραβδώσεις ελίσσόμενες προς τα δεξιά, ενώ το Κόλτ προς τα αριστερά. 2) Όχι. Μόλις αρχίζει να χάνει τις αισθήσεις του, θα αλάρωσε το σφίξιμο του λαιμού του, πριν επέλθω ο θάνατος. 3) Όχι. 'Ο θάνατος από πνίξιμο προκαλείται από ασφυξία εξ αιτίας της αποφράξεως της τραχείας από νερό και βλέννες, κι όχι εισχωρήσεως νερού στους πνευμόνες.

'Η συνταγή του κέϊν
Έβαλε 6 αυγά.

Γύρω απ' το φανητό

'Η αντίληψή ότι το ψάρι είναι κατ'άλληλο φαγητό για όσους εργάζονται διανοητικά, οφείλεται στο ότι περιέχει μικρές ποσότητες φωσφόρου, που αποτελεί διεγερτικό του εγκεφάλου.

Υπολογίζεται ότι κάθε Άγγλος κανονικά κατά μέσον όρον 12 τόνους ψωμί, 6 τόνους πατάτες, 5 τόνους ψάρια και 77 τόνους άλλων τροφίμων σ' όλη του τη ζωή (δηλαδή σε 70 χρόνια).

Τόν 14ο αιώνα, στην 'Αγγλία, έπρεπε νάναι κανείς τουλάχιστον λόρδος, για να καθήση σ' ένα τραπέζι όδου, σερβίζον ολόκληρα ζώα, πουλεπούς ψάρια. Στα λαϊκά σπίτια, έκοθαν σε μικρά κομμάτια ακόμα κι... τα τσιροπούλια!

Για την κανονική διατροφή ενός ανθρώπου, χρειάζονται κατά μέσον όρον 2 1/2 στρέμματα εύφορου εδάφους.

Πριν απ' τη γέννηση του Χριστού, το κυριώτερο σιτηρό δεν ήταν το σιτάρι, αλλά το κριθάρι.

Απ' το σύνολο των θρεπτικών ουσιών που χρειάζεται ο άνθρωπος κάθε μέρα, το ένα έκτον πρέπει νάναι πρωτεΐνες, άλλο ένα έκτον λίπη και τα υπόλοιπα τέσσερα έκτα σάκχαρα ή άμυλον.

'Η θρεπτική αξία ΤΟΥ ΚΑΡΟΤΤΟΥ

'Η ευεργετική επίδρασίς του στην αναιμία

'Η ευεργετική επίδρασις του καρόττου στις εντερικές παθήσεις, ήταν ανέκαθεν γνωστή. 'Αλλ' οι αρχαίοι και ειδικότερα οι Έλληνες κι' οι Ρωμαίοι το χρησιμοποιούσαν πολύ λίγο, γιατί δεν του αναγνώριζαν καμιά θρεπτική αξία. Και δεν είχαν απόλυτα άδικο. 'Αργότερα, όμως, είσχηθησαν από την 'Αφρική και την 'Αμερική διάφορες ποικιλίες καρόττων, που παρουσίαζαν μεγαλύτερη περιεκτικότητα σε θρεπτικά στοιχεία. 'Εκτοτε, το καρόττο πήρε μια ξεχωριστή θέση στην κουζίνα της Δύσεως.

Κατά τη δοκτορέσσα Ραντνιέν, 100 γραμμάρια καρόττων περιέχουν τα ακόλουθα στοιχεία:
Νερό 87 γραμμάρια. 'Υδατάνθρακες 9 γραμμάρια. ('Απ' αυτά τα 7 γραμμ. είνε σάκχαρον). Πρωτεϊνικές ουσίες 1 γραμμ. Λιπαρές ουσίες 0,2 γραμμ. Μεταλλικά άλατα 1 γραμμ. Κυτταρίνη 1 γραμμ.

Τα καρόττα περιέχουν επίσης βιταμίνες Α, C, Β1, Β2 και ΡΡ, 100 γραμμάρια καρόττων μάς δίνουν 15 χιλιοστόγραμμα ασκορβικού οξέος και 6 χιλιοστόγραμμα καροτίνης, μίας ουσίας που είνε πολύ ωφέλιμη στο δέρμα.

Τα μεταλλικά άλατα που περιέχονται στα καρόττα περιλαμβάνουν ασβέστιο, κάλιο, μαγνήσιο και ίχνη ιωδίου.

Το καρόττο, από την άποψη της χημικής συνθέσεως, ανήκει στην κατηγορία των υδατανθράκων κι' είνε εξαιρετικά ευπεπτό, υπό την προϋπόθεση ότι το μασούμε καλά. Το σάκχαρο που περιέχει αφομοιώνεται εύχερστάτα από το στέλο. Είνε πρωτιώτερο να τρώγεται όμως, από το τρίψιμο σε πολύ μικρά κομμάτια. Διατηρεί τότε όλες τις βιταμίνες του και το σάκχαρόν του περιέχει.

Τελευταία εμφανίστηκαν στο εμπόριο σκόνες καρόττου, που χρησιμοποιούν για την παρασκευή σουπας, είτε μόνες, είτε μαζί με άλλα προϊόντα. Ένα κιλό απ' αυτή τη σκόνη ισοδυναμεί με 20 κιλά νωπών καρόττων. 'Η περιεκτικότης της στα 100 γραμμάρια είνε κατά το δόκτορα Λούστ η ακόλουθη:

Υγρασία ... 10.20 γραμμάρ. Λιπαρές ουσίες ... 1.20 » Πρωτεϊνικές ουσίες ... 6.25 » Σακχαρώδεις ουσίες ... 6.25 » Κυτταρίνη ... 12.03 » Τέφρα ... 6.10 » Ασβέστιον ... 39 χιλ./γραμμ. Φωσφόρος ... 275 » Σίδηρος ... 268 » Καροτίνη ... 30 »

Οι κυριώτερες θεραπευτικές ιδιότητες του καρόττου είνε οι ακόλουθες:

1) Είνε έκτακτως αποτελεσματικό

σματικό εναντίον της διαρροίας, ιδίως των βρεφών.

Κατά τον δόκτορα Τσούσνερ η παρασκευή του πρέπει να γίνεται ως εξής:

Κόβουμε σε μικρές φέτες 150 γραμμάρια καρόττων και τα βάζουμε να βράσουν επί μισή ώρα μέσα σε μία λίτρα νερό. Κατόπιν προσθέτουμε λίγο μαγειρικό αλάτι και τα σουρώνουμε, αφού πρώτα κατακαθίσουν. Το νερό αυτό το δίνουμε στο παιδάκι μέσα σ' ένα 24ωρο.

Το καρόττο είνε επίσης πολύ ωφέλιμο σε περιπτώσεις οξείας εντερίτιδος, δυσπεπτικών διαταραχών, κτλ.

2) 'Η ευεργετική επίδρασίς του σε περιπτώσεις ηπατικών διαταραχών έχει αποδειχθεί από καιρό.

3) Το καρόττο ενδύνκνται σε περιπτώσεις αναιμίας, χλωρώσεως, κτλ. Άλλοτε εδίδαν στις χλωρωτικές νέες χυμό από καρόττα για να τανώσουν τον οργανισμό τους και να κάμουν τα μάγουλά τους να κοκκινίσουν. 'Ο σίδηρος, η καροτίνη και η βιταμίνη C που περιέχει το καρόττο εγγυώνται την επίδρασή του σ' αυτές τις περιπτώσεις.

4) Το καρόττο περιέχει μία αξιολογητή ποσότητα αφομοιωσίμου ασβεστίου, φωσφόρου και σιδήρου. Για το λόγο αυτό ενδύνκνται στις αδυναμικές καταστάσεις και γενικά στους ανθρώπους που υποβάλλονται σε μεγάλους κόπους, σωματικούς ή πνευματικούς. Για τον ίδιο λόγο, ενδύνκνται στις προφυματικές καταστάσεις και τη φυματίωση.

5) Το καρόττο αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα σε ώριμες δερματοπάθειες (λειστικές, έκζεμα, κτλ.). Καθαρίζει επίσης την επιδερμίδα και γι' αυτό συνιστάται ιδιαίτερος στις νέες που υποφέρουν από ακμή, ροδόδη ακμή, κτλ.

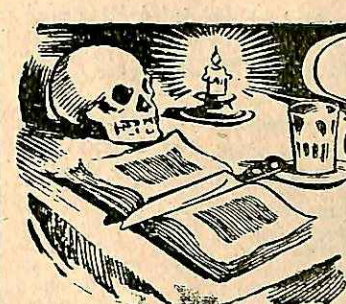
6) Έχει αποδειχθεί κλινικά η ευεργετική επίδρασίς του σε περιπτώσεις εξελκώσεων που βραδύνουν να έπουλωθούν, πυορροουσών πληγών, κτλ. Το καρόττο αντιδρά στο σχηματισμό πύου και συντελεί στη βαθμιαία έπουλωση της πληγής.

Το καρόττο είνε προτιμώτερο να τρώγεται όμως, σε μικρές φέτες. Δεν πρέπει να το ξεφλουδίζουμε, γιατί τότε καταστρέφουμε τις βιταμίνες που περιέχει, αλλά να το ξύνουμε πολύ ελαφρά μ' έναν τρίφτη. 'Ο χυμός του καρόττου είνε επίσης πλούσιος σε θρεπτικά στοιχεία. Το βραστό καρόττο διατηρεί ένα μεγάλο μέρος απ' αυτά τα στοιχεία.

Συζυγικές τουφερότητες

'Η κυρία Λόραϊν Φέυς, κάτοικος του Σάλεμ (Μασσαχουσέτη) ζήτησε διαζύγιο γιατί ο άντρας της, όταν κυριεύονταν από έρωτικές εξάψεις — πράγμα που του συνέβαινε πολύ συχνά — της πετούσε μαχαίρια, πηρούνια, πιάνο, ή ό,τι άλλο αντικείμενο έβρισκε μπροστά του ή ακόμη της έσφιγγε το λαιμό με τα χέρια του για να την πνίξη. Μιά ή δυο φορές, μάλιστα, επέχειρσε να την πετάξει απ' το παράθυρο.

—'Η αγάπη μου μ' έκανε τρελλό, ώμολόγησε ο σύζυγος Φέυς στο δικαστήριο. 'Όταν μ' έπιανε ο παροξυσμός, γινόντουσαν άλλος άνθρωπος και κατέφευγα σε βίαια μέσα για να της δείξω πόσο την ελάτρευα...

Τραγικό Διήγημα

Δράμα στο τσίρκο

'Από το τσίρκο έφταναν οι χαρούμενες φωνές των θεατών, που αλάλαζαν από ένθουσιασμό κι' ακούγονταν οι κροτοί του καμπίσιου, που έσκαζε στον αέρα, το γρήγορο ποδοβολητό των αλόγων, που έτρεχαν πάνω στην πίστα και οι μελωδίες της ορχήστρας που έπαιζε την «Καβαλερία Λετζέρα» του Σουππέ... Την ώρα αυτή, μέσα στο μικρό καμαρίκι, που βρισκόταν στο βάθος, ο Μπόμπ, ο κλόουν, έσφιγγε παράφορα στην αγκαλιά του τη Φλωράνς, την ακροβάτιδα. 'Η νεαρή γυναίκα αποτραβήχτηκε, ξαφνικά, από την αγκαλιά του.

—'Αφσέ με Μπόμπ, είπε. Δεν πρέπει να μείνεις περισσότερο εδώ... 'Ο 'Ερμαν θα γυρίση από τη μία στιγμή στην άλλη...

'Ο 'Ερμαν, ο άνθρωπος — Κένταυρος, ήταν ο άντρας της. —Δεν τελείωσε ακόμη το νούμερό του, απάντησε ο Μπόμπ.

Την έσφιξε και πάλι στην αγκαλιά του και τα χείλη του κόλλησαν λαίμαργα πάνω στα δικά της.

'Η Φλωράνς αναστέναζε. —'Ας φύγωμε, Μπόμπ, παρακάλεσε. Ούτε σύ, ούτε γώ μπορούμε να μείνουμε περισσότερο στο τσίρκο... Δεν μου άρσει να σ' αγαπάω κρυφά... Θέλω να μπορώ να φανάζω σ' όλους την αγάπη μας...

—'Αν έφτασε εκεί, τους

—Θοδωράκη! Πρόσεχε τ' αεροπλάνα, αγάπη μου, μην πάθουμε καμιά λαχτάρα γιορτιάτικα!

(Του 'Αρχέλαου)

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΤΙΛΕΤΟ

Θα πραγματοποιούσα έπιτέλους, την ημέρα κείνη, μια μεγάλη επιθυμία μου: θα έλαβα ταυρομαχίες. Είχα μείνει ένα ολόκληρο μήνα στη Βαρκελώνη, περιμένοντας ν' αρχίσει η εποχή τους. Έπιασα από νωρίς μια απ' τις καλλίτερες θέσεις, κοντά στο στίβο. Ξαφνικά, χτύπησε δυνατά η καρδιά μου. Είχα διακρίνει, λίγα καθίσματα πιο κάτω, μια κοπέλλα. Ήταν η Ρίτα, μια μικρούλα Ισπανίδα, που την είχα παρακολουθήσει στο δρόμο, πρό ημερών, θαμπωμένος απ' την ωροφία της. Εκείνη μου είχε μιλήσει με γελαστή αφέλεια. Μά, μόλις δοκίμασα να έρωτοτροπήσω μαζί της, μου δήλωσε ότι ήταν αρραβωνιασμένη μ' ένα νέο, που τον αγαπούσε τρελά. Όταν φτάσαμε μπρός στο σπίτι της, μ' αποχαιρέτησε με ευνένοια. Από τότε δεν μπόρεσα να την ξαναδώ. Μά η φυσιογνωμία της είχε μείνει βαθειά αποτυπωμένη στη μνήμη μου... Την είχα αγαπήσει.

Και να τώρα που την ξανάβρισκα! Με είδε κι εκείνη, μου χαμογέλασε και μου κάμε νόημα να πάω κοντά της. Με συνέστησε μ' αφέλεια στη μητέρα της, που τη συνόδεψε. Έπειτα με πληροφόρησε, με μία λαμπρή περιφάνεια στα μάτια, ότι ο αρραβωνιαστικός της ήταν ο περίφημος ταυρομάχος Χοσέ Γκάλντο, που έπρόκειτο να έμφανισθ στο στίβο.

Αύριο κάνουμε τους γάμους μας, πρόσθεσε. Θάρηθε, βέβαια...

Κουνήσα καταφατικά το κεφάλι μου. Μά ήμουν πολύ λυπημένος, γιατί καταλάβαινα πως δεν είχα καμιά ελπίδα να συγκινήσω την καρδιά της...

Αρχισαν οι ταυρομαχίες. Μά έχω ενδιαφέρον μόνον για τη Ρίτα. Δεν έχομαι να τη βλέπω, να διαβάσω στο έκφραση πρόσωπό της την αγωνία της και τον ενθουσιασμό της...

Ήρθε η σειρά του Χοσέ. Οι θεαταί τον αποθέσαν... Αναγκάστηκα ν' αναγνωρίσω πως ήταν ωμορφο και καλοφτιαγμένο παλληκάρι... Τον έβαλαν ν' αγωνισθ μ' ένα απ' τους αγριώτερους ταύρους... Όταν το ζώο έπεσε κάτω, χτυπημένο θανάσιμα, η Ρίτα δάκρυσε από χαρά, αναστέναξε μ' ανακούφιση και μου είπε:

— Άχ, αν ξέρατε τι με πάλει, την ημέρα κείνη, καρδιά μου!... Είχα ήδη απόψε ένα άσχημο όνειρο και φοβόμουν για τον αγαπημένο μου. Μά η Παναγία τον φυλάξε... Και πρέπει να ξέρετε πως μου έχει υποσχεθ ν' μην ξανακατέβη στο στίβο επί δυο χρόνια! Δυο χρόνια ολόκληρα θα τον έχω απόλυτα δικό μου!...

Ο Χοσέ ήρθε και κάθισε δίπλα της. Κι εκείνη ξεχάσε ολότελα την παρουσία μου, για ν' αφοσιωθ στον ήρωά της.

Για την επομένη ταυρομαχία, έδωσαν ένα ταύρο αδύνατο, που μόλις στέκοταν στα πόδια του. Οι θεαταί αρχισαν να γελούν και να τον γιουχαίζουν. Όλοι περίμεναν πως θα τον σκοτώσε άμέσως ο ταυρομάχος που τον είχε αναλάβει.

Κι όμως, το ξευχισμένο αυτό ζώο είχε άπιστευτη εύκυνση. Τρεις φορές επιχείρησε ο ταυρομάχος να του καρφώσει το σπαθί του ανάμεσα στα κέρατα, και τις τρεις φορές απέτυχε. Τώρα ο κόσμος γιουχαίζει τον ταυρομάχο. Κι αυτός, ντροπιασμένος, αναγκάστηκε να παραχωρήσ σ' άλλον τη θέση του. Μά κι ο δεύτερος δεν έφάνηκε τυχερότερος...

Ο κόσμος είχε πιά φρενιάσει. Έβριζε τους άνικανους ταυρομάχους.

Ναρθή ο Χοσέ Γκάλντο!... φώναζε κάποιος.

Κι επανέλαβαν την ίδια φωνή χιλιάδες στόματα.

Ο Χοσέ χαμογέλουσε, άτάραχος. Μά η Ρίτα είχε γίνει κατακίτρινη. Έσφιγγε τα χέρια του αρραβωνιαστικού της και του ψιθύριζε:

— Όχι, μην πηγαίνεις!... Κάνε μου τη χάρη! Έχω ένα θλιβερό προσίθημα!

Ένας έπότης πλησίασε το Χοσέ και του διαδίδασε την επιθυμία του κοινού. Όταν του είπε ότι, με την άρνησή του, μπορούσε να δυσαρεστήσει το πλήθος και να χάσει την ευνοία του, ο Χοσέ πειράχτηκε στο φιλότιμο και πετάχτηκε όρθιος. Η Ρίτα δεν μπόρεσε πιά να τον κρατήσει...

— Ύστερ' από λίγο, ο ταύρος ήταν ξεπληρωμένος στην άρενα, μ' ένα σπαθί καρφωμένο ανάμεσα στα κέρατα. Ο ενθουσιασμός του πλήθους είχε γίνει οριστικό παραλήρημα... Ο ταυρομάχος έστριψε περιφρονητικά τις πλάτες του στο ζώο και γύρισε προς το μέρος της μητέρας του, για να της στείλει από μακριά ένα φιλή. Εκείνη σηκώθηκε, έβαλε από χαρά, και του άπλωσε τα χέρια της.

Μά, την ίδια στιγμή, έδωσε ένα ούρλιασμα φρίκης. Ο ταύρος είχε ανασταφεί, με μία ύστατη προσπάθεια, κι έμπηξε με μα-

νία τα κέρατά του στην πλάτη του ανυπόπτου Χοσέ! Ύστερ' ο άνθρωπος κι ο ταύρος έπεσαν μαζί κάτω, νεκροί κι οι δυο, βαφοντας με το αίμα τους την άμμο της άρενας...

Την άλλη μέρα, πέρασα με σφιγμένη καρδιά απ' το σπίτι της Ρίτας. Ανατριχίλα, ακούγοντας σπαρτακτικά μοιρολόγια... Ρώτησα μια περαστική γυναικούλα, κι εκείνη μου εξήγησε πως η Ρίτα είχε αυτοκτονήσει, απ' την απελπισία της για τον τραγικό θάνατο του αρραβωνιαστικού της!

Τρομερό πράγμα, σε-νιόρ! πρόσθεσε. Να σκοτώθ η ώμορφοτερη κοπέλλα του τόπου μας, και μάλιστα την ημέρα που θα γίνονταν οι γάμοι της!... Κάρφωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά της... Η μητέρα της πάει να τρελλαθ' απ' τη λύπη της.

Ανέβηκα πάνω. Μά δεν βρήκα τη δύναμη ν' αντικρύσω τη νεκρή... Ακούγα τις γυναικές να μοιρολογούν, στη διπλανή κάμαρα, κι έννοιθα τα μάτια μου να βουρκώνουν.

Πάνω σ' ένα έπιπλο, είδα ένα ματωμένο στίλετο — απ' το κείνα που κρύβουν συνήθως οι Ισπανίδες στην καλτσόδετα τους. Κατάλαβα πως μ' αυτό είχε σκοτωθ η Ρίτα. Το πήρα, το φίλησα... κι έπειτα, δίχως να ξέρω τι έκανα, τόκρυνα στην τσέπη μου κι έφυγα σαν κλέφτης...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Μά έχω φυλάξει το μαχαίρι αυτό σαν πολύτιμο κειμήλιο. Κάθε φορά που το ξαναδύω, θυμάμαι τη μικρή Ρίτα, τη φλογερή αγάπη της και τη θυσία της ζωής της... και νοιώθω ένα σιδερένιο χέρι να μου σφιγγ τη καρδιά!

K. MEI-LAK

Ο μηχανικός σκακιστής

Οι σκακισταί θα ενθουσιαστούν — ή θ' αγαπηθούν — με την εφεύρεση του Ούγγρου μηχανικού Νέμεσ. Πρόκειται για μια εύφλεσιμη μηχανή, που απεργείται από σύρματα, λαμπες, δυναμό κι άλλα πολύπλοκα εξαρτήματα κι είναι ικανή να λύσει όλα τα προβλήματα του σκακιού.

Ο παίκτης δεν έχει να κάμη τίποτε άλλο, παρά να πιέσει ωριμάσει κουμπιά ανάλογα προς το πρόβλημα που έχει να λύσει. Αμέσως η μηχανή λειτουργεί με αστραπιαία ταχύτητα, εξετάζοντας όλους τους δυνατούς συνδυασμούς που μπορεί να γίνουν με τις τρεις επόμενες κινήσεις (μία κίνηση των Μαύρων και δύο των Άσπρων), και δίνει στο τέλος τη λύση. Αν τυχόν δεν υπάρχει λύση, η μηχανή πληροφορεί γι' αυτό τον παίκτη.

Τώρα ο Νέμεσ εργάζεται για να φτιάσει ένα μηχανήμα ακόμη τελειότερο, που θα μπορεί να παίξει μια ολόκληρη παρτίδα σκακιού καλύτερα απ' τους μεγαλύτερους σκακιστάς του κόσμου!

Ανατολίτικο Χιονόμορ

Η κρίσι του Χότζα

Όταν ο Ναστράντίν Χότζας ήταν κατ'εξοχή Έσκη Σαχίρ, παρουσιάστηκε μια μέρα δυο άνθρωποι για να τους κρίνει και να βγάλει τη δικαίη απόφασί του: Ήσαν ο γέρο Μωχάμετ κι ο γαμπρός του ο νεαρός Χότζα, που είχε παντρευτή την κόρη του.

Ο Μωχάμετ μίλησε πρώτος: — Κατ'εξοχή, ο γαμπρός μου απ' εδώ, ο Άλης, δένει κάθε μέρα σχεδόν την κόρη μου. Προχτές που τον έπιασα να την ξυλοφορτώνει και του έκανα παρατηρήσεις με καταχείρισε και μένα. Μ' έσπασε στο ξύλο, κατ'εξοχή μου!...

Γιατί έδειρες τη γυναίκα σου και τον πεθερό σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Κατ'εξοχή, η γυναίκα σου και ο πεθερός σου; ρώτησε ο Χότζας τ' Άλη. Είχες καμιά αφορμή; — Αφορμή... είπε ο Άλης. Μπορεί και να είχα... δεν θυμάμαι και καλά. Ή αλήθεια είναι πως έδειρα τη γυναίκα μου... γιατί έτσι το συνηθίζω, κατ'εξοχή μου.

Ο λυκάνθρωπος

Παράξενο διήγημα

Δυο ταξιδιώτες περίμεναν το τραίνο, στην κρύα κι άδειαν αίθουσα ενός μικρού σταθμού της δυτικής Αγγλίας. Έξω, η βαρεία ομίχλη έκανε ακόμη πυκνότερο το σκοτάδι.

Ο ένας απ' τους δυο άντρες ήταν σαραντάρης, χλωμός, με συνθληρή μυτή και με μάτια λαμπερά. Καθόταν, άμιλητος, με τα χέρια στις τσέπες.

Ο άλλος — ένας νέος ως 25 ετών — ήλπιζε επανειλημμένως να πιάσει κουδούνια μαζί του, μα εκείνος του άπαντούσε λακωνικά: — Ωστόσο ο νέος επέμενε.

— Ωστε ήρθατε εδώ για να κυνηγήστε; έλεγε σ'ε λίγο. Ο θεός μου, ο λόρδος Φλήρ, είναι ο μανιωδέστερος κυνηγός όλης της περιφέρειας... Τον ξέρετε;

— Τό έχω ακούσει... πρόφερε ο άγνωστος.

— Θέλετε να σας διηγηθώ, για να περάσουμε την ώρα μας, μια παράξενη ιστορία, που συνέβη τελευταίως στον πύργο του θείου μου του λόρδου Φλήρ;

Και, χωρίς να περιμένη απάντηση, ο νέος άρχισε:

— Ο λόρδος Φλήρ έζησε πάντα απότορβητος στον έαυτό του. Περνάει τον καιρό του με το κυνήγι και την ιππασία. Εφόσον είναι ανύπαντρός, μπορούσα να ελπίζω πως θα τον κληρονομούσα εγώ, ως μοναδικός άνηγιός του. Στο διάστημα του πολέμου όμως, συνέβη κάτι άπρόοπτο: Όταν μια επιτροπή της περιφέρειας τον έπικρέθηκε και του υπέδειξε ότι έπρεπε να προσφέρη κι αυτός να υπηρεσία στη χώρα του, σαν όλους τους Άγγλους, ο θεός μου τον συγκινήθηκε και δέχθηκε να φιλοξενήσει στον πύργο του ένα απ' τους τόσους πολεμοπαθείς πρόσφυγες.

Πραγματικά, του έστειλαν μια κοπέλλα απ' το Βέλγιο, τη Ζερμαίν Βάλ. Ήταν μια νέα άνοστη, βαρεία στο σώμα και στο μυαλό, δίχως την παραμικρή χάρι. Το περίεργο είναι ωστόσο ότι ο γέρο — θεός μου τη συμπάθησε. Άρχισε να της φέρνει σαν πατέρα και στο τέλος την υιοθέτησε.

Η ελπίδα της κληρονομίας χάθηκε για μένα. Έξακολούθησα όμως να πηγαίνω κάθε χρόνο επί μερικές ημέρες στον πύργο του θείου μου. Ένα βράδυ λοιπόν, που βρισκόμουν εκεί, ο λόρδος με πήρε στο γραφείο του, μετά το φαγητό, κλείδωσε καλά την πόρτα και μου είπε σοβαρά και επίσημα:

— Είμαι πολύ ταρκαμένος, Πάλλ! Συμβαίνει κάτι φοβερό... Μου εξήγησε έπειτα ότι κάποιος βοσκός της περιοχής είχε βρή πρό δυο ημερών τρία απ' τα πρόβατά του νεκρά, καταξοχισμένα. Το αίμα τους είχε τρέξει όλο απ' τον άνοιγμένο λαιμό τους, κι οι πληγές τους ήσαν τέτοιες, που δεν μπορούσε να τις είχε κάμει λύκος...

— Φάξαμε ολόγυρα, συνέχισε ο θεός μου, αλλά δεν εύρηκα κανένα ίχνος... έκτος απ' τα πατήματα κάποιου ανθρώπου!

— Λέτε να σκότωσε άνθρωπος τα πρόβατα; ρώτησα. Μά για ποιο λόγο; — Ο λόρδος έμεινε άμιλητος για λίγο. Κατόπιν, άρχισε να μου άποκαλύπτει τη μεγαλύτερη μυστική της ζωής του: Πριν από 40 χρόνια περίπου, είχε σχετίσθ έρωτικά με μία καμαριέρα του, μια γυναίκα παράξενη, που την έλεγαν μάγισσα... Απ' τις σχέσεις τους αυτές, ήρθε στον κόσμο ένας άγόρι. Ή μητέρα πέθανε στη γέννα. Ή μαμή που της

παραστάθηκε, παρουσίασε έπειτα στο λόρδο το μωρό. Το πρόσωπό της είχε μιάν έκφραση τρόμου και άηδίας.

— Κυττάχτε τα χέρια του παιδιού!... μουρμούρισε η μαμή που έφερε το παιδί.

Το δεύτερο δάχτυλο του κάθε χεριού του ήταν μακρύτερο απ' το τρίτο! Κι' όπως πιστεύουν οι χωρικοί της Αγγλίας, τα παιδιά που έχουν αυτό το αλλόκοτο σημάδι, προορίζονται να γίνουν λυκάνθρωποι!

— Ο λυκάνθρωπος, συνέχισε ο θεός μου, είναι ένα ανθρώπινο πλάσμα που ζυπνούν κάθε τόσο μέσα του ένστικτα λύκου και σκοτώνει ανθρώπους και ζώα, μέσα στη νύχτα! Προτιμάει τους ανθρώπους, για θύματά του... Το Μεσάινω, καταδικάσθηκαν και κάηκαν άμετρητοι λυκάνθρωποι...

— Τι άπόγινε αυτό το παιδί; ρώτησα το θείο μου.

— Το παρέδωσα στη γυναίκα ενός απ' τους φύλακές μου. Έμεινε κοντά της ως τα δέκα του χρόνια. Έπειτα έφυγε, χάθηκε... ως προχτές!

— Πιστεύετε δηλαδή... ότι ο γιός σας, ο λυκάνθρωπος, σκότωσε τα τρία πρόβατα;

— Ναι, το πιστεύω! Και φοβάμαι πως δεν θα περιορισθ στα πρόβατα!... Γι' αυτό, είπα στη Ζερμαίν να μη βγαίνει διόλου απ' τον πύργο, μετά τη δύση του ήλιου!

Τη νύχτα εκείνη, κοιμήθηκα πολύ άνησχα. Την άλλη μέρα, ο θεός μου μου άνήγγειλε ότι είχε βρεθ πνιγμένο κι' άλλο πρόβατο.

— Θα βρούμε σήμερα το βράδυ στο κυνήγι; μου είπε. Πρέπει να έλυνάμε... το θηρίο!

Ξεκίνησαμε το απόγεμα. Μας συνόδευαν κάμποσο χωρικοί, όπλισμένοι, πάνω σε άλογα. Όλη τη νύχτα γυρίζαμε στο δάσος, δίχως άποτέλεσμα. Τα έφημερώματα, έπιστρέψαμε άπρακτοι στον πύργο απ' την περιόδια μας.

Διακόσια μέτρα μακριά απ' την έξωπορτα, τ' άλογα μας σταμάτησαν άπότομα, σαν τρομαγμένα. Την ίδια στιγμή, άκούστηκε ένα άπαισιο ούρλιασμα ανάμεσα απ' τα διπλανά δέντρα και φάνηκε άξαφνα μια σκιά, ένα πλάσμα με δυο πόδια, που χάθηκε μέσα στο μισοσκοτάδι! Θελήσαμε να το κυνηγήσουμε, αλλά δεν μπόρεσαμε να βρούμε τα ίχνη του.

Ξαναγύρισαμε στον πύργο. Μπήκαμε στην αλή! Και το πρώτο πράγμα που άντικράσαμε, ήταν το πτώμα της Ζερμαίν, μέσα σε μία λίμνη αίματος που είχε τρέξει απ' τον ξοχισμένο λαιμό της!...

Ο νέος σώπασε για λίγο, κι έπειτα είπε στον άγνωστο:

— Θα σας φαίνεται, σίγουρα, άπιστευτή αυτή η ιστορία!... Ωστόσο, το γεγονός είναι ότι, με το θάνατο της Ζερμαίν, έγινε και πάλι κληρονόμος του λόρδου Φλήρ.

Ο άλλος χαμογέλασε παράξενα. Τα μάτια του έλαμπαν μέσα στο μισοσκοτάδι... Ο νέος έννοιε σαν να πλανιόταν ολόγυρα του κάποια ακάθαρστη άπειλη. Ένας άνεξήγητος φόβος τον κυριέψε ξαφνικά, τον παρέλυσε.

Ο άγνωστος σηκώθηκε και προχώρησε άπειληκτά προς το μέρος του. Ένας άγριος μορφοσμός αλλοίωσε τη φυσιογνωμία του. Άφρός έστάζε απ' την άκρη των χειλιών του... Έβγαλε τα χέρια του απ' τις τσέπες, κι' ο νέος είδε, με άνιπωτη φρίκη, ότι το δεύτερο δάχτυλο του ήταν μακρύτερο απ' το τρίτο!...

Όλα κατόπιν έδωσαν, θάλασαν γύρω του. Ο λυκάνθρωπος τον είχε αρπάξει απ' το λαιμό και τον έπνιξε!...

Χρήσιμες συνταγές

Πολλές άναγνώστριές μας μου ζητούν να τους γράψω μερικές άγνες γλυκοδεσμικές συνταγές λωσιών και κρεμών για την περιποίηση του προσώπου των, ως και για άλλες ειδικές περιπτώσεις των. Και τούτο, γιατί μη διαθέτουμε άχρηματα αναγκάζονται — όπως μου γράφουν — να χρησιμοποιούν πρακτικές, ως επί το πλείστον υδραγγραλοειφές με τις όποιες καταστρέφουν τα πρόσωπά τους.

Ίκανοποιών, λοιπόν, σήμερα την έπιθυμία τους αυτή, θα γράψω παρακάτω μερικές άγνες και χρήσιμες συνταγές — πρ πάντων εύκολες στην εκτέλεση και φθηνές καθώς μου τονίζουν — για τις περιπτώσεις που μου ζητούν και ιδιαίτερες για τις άναγνώστριες των έπαρχιών, οι όποιες δεν βρίσκουν εκεί τις κατάλληλες σπεσιαλιτέ. Άς μην περιμένουν, λοιπόν, ιδιαίτερη άπάντησι στις έπιστολές τους από της ειδικής στήλης, αλλά άς ζητήσουν να βρουν εδώ την περίπτωσί τους και άς εφορμήσουν την κατάλληλη συνταγή.

1) Ίδου, ένα «εξακρίσιμα» για όσες έχουν μέτριο ή έλαφρώς λιπαρό δέρμα, με το όποιο μπορούν να καθάρουν κάθε βράδυ το πρόσωπό τους με λίγο βαρβακί:

Eau de roses verte 100 gr.
Glycerine 25 gr.
Borax 5 gr.

Την λωσιον αυτήν μπορούν να την χρησιμοποιούν και οι άνδρες μετά το ξύρισμα. Είναι άρετα ερσιτική, άντισηπτική κι άντιφλογιστική της έπιδερμίδος.

2) Για την θεραπεία των θησιωρών και έσρινών άντισθητικών και έλκηνών λειχήνων, ή παρακάτω άλοιφή είναι λιαν άποτελεσματική. Πρέπει να την χρησιμοποιή κανείς μέχρι της εξαφανίσσεως των:

Vaseline 20 gr.
Lanoline anhydrous 20 gr.
Oxide de zinc 0.50 cent.

3) Για την εξάλειψη ή ελάττωσι των διαφόρων έλαφρών λεκέδων ή πανδάων του προσώπου ως και για την έν γένει λεύκανσι της έπιδερμίδος, άποτελεσματική είναι η παρακάτω συνταγή:

Jus de citron 100 gr.
Eau de cologne 100 gr.
Alun 10 gr.
Eau oxygenee 5 gr.

Πρέπει ν' ανακινήται καλώς ή φιάλη του φαρμάκου πρό της χρήσεως και να χλιαίνεται έλαφρά, τοποθετούμενη μέσα σ' ένα κατασάρι μ' έλαχιστο χλιαρό νερό. Μ' ένα βαμπακί επαλείφεται έλαφρά και προσεκτικά όλο το πρόσωπο και ιδιαίτερος τα μέρη των λεκέδων και μετά πάροδο πέντε λεπτών, πρέπει άμέσως να ξεπλένεται το πρόσωπο με όλιγο χλιαρό νερό. Κατά την χρήση της πρέπει ν' αποφεύγεται ή έπαλειψις των τριχών των φρυδιών και των μαλλιών της μέτωπου γιατί εσβαίνουν. Αν παρατηρηθ έρεθισμός της έπιδερμίδος τότε ή χρήση της να γίνεται βράδυ παρά βράδυ.

4) Ίδου τώρα δυο συνταγές συνήθων λουτρών, ή μία μαλακτική για την έπιδερμίδα, για την λεύκανσι της και για την άπαλλαγή της από διάφορα άντισθητικά στίγματα (μαρμάρια, δερμα της κόπτης άνοικτο πόροι), και ή άλλη για τον κατευσμό του νευρικού συστήματος και έν γένει για το ξεκούρασμα του σώματος και του προσώπου. Ειδικώς είναι άποτελεσματική για τα άτομα που ύποφέρουν από άσπνίες:

1. Λουτρό άμυλούχου και πιτύρου άρωματισμένο (μαλακτικό):

Amidon de ble ou de riz 250 gr.
Gros Son ou Son gras 250 gr.
Essence d' 'lang (ou autre essence) 0.10 cent.

Δόσις δι' έν λουτρόν.

2. Λουτρόν άλκαλικό (ξεκουραστικό).
Carbonate neutre de soude Solvay 100 gr.
Essence de zeste de bergamote 0.05 gr.

Δόσις δι' έν λουτρόν.

Τα λουτρά αυτά πρέπει να γίνονται σε θερμοκρασία 30 — 34°.

5) Όταν ή έπιδερμς του προσώπου είναι πολύ εύαισθητή και εύκολα άπολεπίζεται, μέχρις ότου άποθεραπευθ, άποταλεσματική είναι ή παρακάτω μαλακτική κρέμα:

Axonge fraiche 10 gr.
Lanoline pure, anhydrous 10 gr.
Blanc de baleine 3 gr.
Oxide de zinc 2 gr.

6) Όταν ύπάρχη άφθονος και δύσσομος ιδρώτας των ποδών, άποτελεσματική είναι η παρακάτω συνταγή, χρησιμοποιούμενη για ποδόλουτρα:

Alun finement concasse 75 gr.
Formol a 35 % 10 gr.
Glycerine neutre 25 gr.
Eau distillee q. s. pour 1 litre.

Ρίχνουμε σε χλιαρό νερό 5 κουταλιές της σούπας από την παραπάνω συνταγή και κάνουμε ένα ποδόλουτρο διαρκείας 15 λεπτών της ώρας. Κατόπιν πινδύραμε καλά τους πόδας και τα μεσοδιαστήματα των δακτύλων μ' άσθονη πούδρα Fét ή με την κατοτέρα:

Acide Salicylique 5 gr.
Acide tartrique 10 gr.
Acide borique 10 gr.
Oxide de zinc 25 gr.
Talk q. s. pour 50 gr.

Φυσικά, μαζί με όλα αυτά τα ποδόλουτρα, φάρμακα κλπ. πρέπει ν' αλλαζονται και οι καλές καθημερινές

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

ΠΕΤΕΡ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

Ζαχαρίας: Γυναίκα, πρέπει ν' ἀκριβήνουμε τὸ εἰσιτήριο, γιατί ἔπεσε πολὺς κόσμος πὺ θέλει νὰ δῇ τὴν παρέλασι!...